

Dokonalost

**>> Můžé být něžnost a krása našeho světa
opravdu ztracena? <<**

Gabriel Artemis

S Láskou – i odpuštěním – věnuji každému, kdo mě bude soudit. Ti, kteří nebudou, nepotřebují věnování... jsou už totiž Láska sama.

Poděkování

Za ta správná slova v ten pravý čas Děkuji všem v mém
životě

Dále jsem velmi vděčný nádherným ženám za jejich
srdce...

Kapitoly

--0-- První

--X-- Gandalf

--

--X-- Pravda, knížky a objektivita

--X-- Pero

--X-- Zapomenout

--X-- Vztah

--X-- Není zač

--X-- Umělec

--X-- Věda neexistuje

--X-- Učitel

--X-- Škola

--X-- Jak poznám

--X-- Cena

--X-- Co Tě nezabije

--

--X-- Jméno

--X-- Harry Potter vs. dobro i zlo

--X-- Otroci historie

--X-- Můžeš přestat

--X-- O víře v Jeho neexistenci

--X-- Andílek pouště

--X-- Věčný sen

--X-- Láska

--X-- Veliký Stvořitel

--X-- Soudy, tresty a odpuštění

--X-- Boží stát

--X-- Já žena, Já muž

--X-- Svět
--X-- Michael Jackson
--
--X-- Vesmír astrolog
--X-- ET
--X-- ET (2)
--X-- Dopravní prostředek
--
--X-- Domov
--X-- My turisté
--X-- Města a vesnice
--X-- Vegetarián
--X-- Mazlíček
--
--X-- Svoboda a solidarita
--X-- Amerika – Armageddon
--X-- Armáda
--X-- Organizace
--X-- Velký bratr
--X-- Politická strana
--X-- Veřejná funkce
--X-- Naše země
--X-- Multikulturní stát
--X-- Právo či přání
--
--0-- Poslední

Dílko, které držíte ve svých rukou, nemá čísla stránek, ani žádný jiný způsob organizace, jaký knížky tradičně mívají. Nemá, jelikož jeho úkolem není předávat znalost, ale vědomost – porozumění!

Je veliký rozdíl mezi znalostí a vědomostí! **Znalost** znamená dokázat vyjmenovat hlavní města států, znát historii nějakého kraje, fyzikální vzorce či životní příběh osoby, jíž přikládáme vážnost a význam. To je znalost. Naproti tomu **vědomost** znamená rozumět životu, rozumět smyslu života; rozumět tomu, kdo jsme, odkud přicházíme, kde stojíme, kam se vydáváme. Vědomost znamená rozumět principu „stvoření – vědomí – bytí“. Zatímco znalosti se učíme nazpaměť, abychom je později zapomněli, vědomost (porozumění) je něco, co nás již až do samého konce neopustí. Něco, k čemu jakmile jednou dojdeme, už nikdy neztratíme, ani se před tím neschováme. Vědomost s námi půjde kdykoli, kamkoli, na každém našem kroku, v každém úderu srdce, v každém pohledu i nádechu.

Porozumění není něco, co si můžeme někde přečíst, co můžeme odněkud nastudovat. Nastudovat můžeme znalosti, nikoli vědomost! Porozumění (vědomost) je to,

k čemu se musí každý z nás dobrat sám; co každý musí najít sám v sobě! Něco, k čemu každý sám musí najít cestu, neboť jsme každý trochu jiný, a tím je cesta za ním pro každého z nás vždy trochu jiná. Vědomost začíná a končí v Pravdě. Pravda je jedna! Přičemž žádná knížka – ani tato – o ní úplně mluvit nedokáže! Nemůže, protože není Vaším výtvořem, není Vaším zachycením Pravdy. Nejsou to Vaše slova hovořící o Pravdě, nýbrž má! Jejím úkolem je dát docela malý, nenápadný a skromný nápad, jak se vydat na cestu za skutečným světem, na němž jediném opravdu záleží; za Pravdou a Láskou, bez nichž by nikdo z nás nikdy nežil, ani žít nedokázal!

Pokud bych knížce dal čísla stránek; pokud bych označil jednotlivé odstavce a verše, přestala by být jen jednou z cest za Pravdou (tou Gabrielovou), jíž je nyní, a stala by se dogmatem. Docela by přestala existovat jako má pouť za skutečností – jako jedna z cest za vědomostí (porozuměním) – a stala by se objektem znalosti. Znalosti, která není synonymem porozumění! Znalosti, jež nemá žádnou opravdovou hodnotu. Změnila by se v pouhá slova hodna zapamatování a docela prázdného, nic neříkajícího opakování.

Zrovna jako Velké lidi poznáme podle schopnosti odpouštět a učit o odpouštění, tak i Velké knížky poznáme

podle toho, že nás vedou k porozumění, nikoli jenom ke znalosti. Knížky, jejichž úkolem je předávat nám výhradně znalost, ne vést nás k porozumění, můžeme klidně, docela bez výčitek nechat ležet kdesi na policice a ignorovat. Nic cenného bychom se v nich stejně nedozvěděli. Ničily by nám život nepravdivými příběhy, které se nikdy nestaly – subjektivně zachycenými skutečnostmi! Zabíraly by nám čas, jenž bychom bez nich mohli prožít vedle našich blízkých v Lásce a Štěstí – v tom opravdovém smyslu života.

Tvůrci Velkých knížek sami jistě byli Velkými bytostmi, jež zcela a upřímně rozuměly významu porozumění – vědomosti. Proto své knížky, které nás mají vést k porozumění, nezotročovaly organizací – číslováním stránek ani značením odstavců či veršů. Věděly totiž, že kdyby to udělaly, degradovaly by knížku, jejímž úkolem je vést lidi k porozumění a vědomosti, na nástroj tyranie a útlaku; na pouhé rétorické cvičení v dogmatismu (znalosti). Rozuměly, že s jakoukoli formální organizací by beze zbytku přišla o svůj smysl a účel, načež místo do „ráje“ porozumění, mírumilovnosti, Lásky, Svobody, klidu a Štěstí, by nás vedla do „pekla“ válek, strádání, konfliktů a Strachu. Autoři Velkých knížek dobře věděli o chvíli, kdy každý, kdo bude chtít vkročit do Pravdy a poznat Lásku a Štěstí, bude muset knížku odložit a tou bránou porozumění (Pravdy) projít sám

s prázdnýma rukama. Rozuměli tomu, že jejich Velká knížka – ať už jakkoli Velká a moudrá – by se po čase změnila v naši největší přítěž, největšího nepřítele – zdroj znalosti; pokud bychom ji včas nepřekročili do vědomosti a porozumění! Stala by se cvičením v opakování a opisování dogmatu, jež by nám nedávalo ani Svobodu ani volnost ani Lásku, nýbrž by nás svazovalo a zotročovalo. Vždyť znalost není nic než nástroj Strachu! Nástrojem Lásky je porozumění (vědomost).

Nebo je to tak, že Velké bytosti nepíší knížky?

Úkolem Velkých knížek je dovést nás na cestu ke Štěstí plynoucí z **porozumění**, nikoli k **tyranii** znalosti!

Díky porozumění není možné vládnout jakoukoli mocí nad životy lidí. Porozumění je hoden bez výjimky každý z nás a možnost k němu dojít máme otevřenou všichni naprosto stejně! Znalost na druhou stranu poskytuje velikou moc nad životy lidí, protože je to znalost, kdo buduje hierarchii moci jednoho nad druhým. Moci lidí vládnoucích znalostí, kteří rozhodují o tom, kdo jí je hoden a kdo nikoli. Člověk se znalostí se staví do pozice, v níž rozhoduje o osudech lidí. On vládne znalostí! Znalostí, jež je předmětem touhy ostatních. To

je to, co mu do rukou vkládá jeho moc. Budeme-li se chtít někdy osvobodit – dostat svůj život nazpět do svých rukou – jediné, co musíme udělat, je přestat toužit po znalosti a vydat se na cestu za porozuměním (vědomostí) a Pravdou, jež je zde pro každého kdekoli a kdykoli! Není čeho se bát. Ten, který vládne znalostí, nevládne porozuměním. On je jen otrokem svého Strachu, své touhy po moci. Možná je „mocný“ a „bohatý“, není však svobodný! Nežije ve Štěstí plynoucí z porozumění. Životem ho neprovází Láska vědomí, nýbrž okovy a řetězy znalostí, z nichž není schopen vystoupit, najít cestu ven.

O barvě našeho života rozhoduje to, čemu v něm dokážeme rozumět!

I tato knížka jsou pouze rozsypaná písmenka na bílém papíře, nejsou Pravda, nejsou Láska; písmenka na papíře, za která se ze srdce omlouvám. Příliš na nich nezáleží! Rovněž se omlouvám knížce samotné za to, že jsem ji svázel jejím jménem. Už není všude a všudypřítomná, nese již své jméno. Nyní dokáže být Tady – Teď s námi.

... jste to Vy, komu patří mé obrovské **Díky** za Vaši pozornost...!

Gandalf

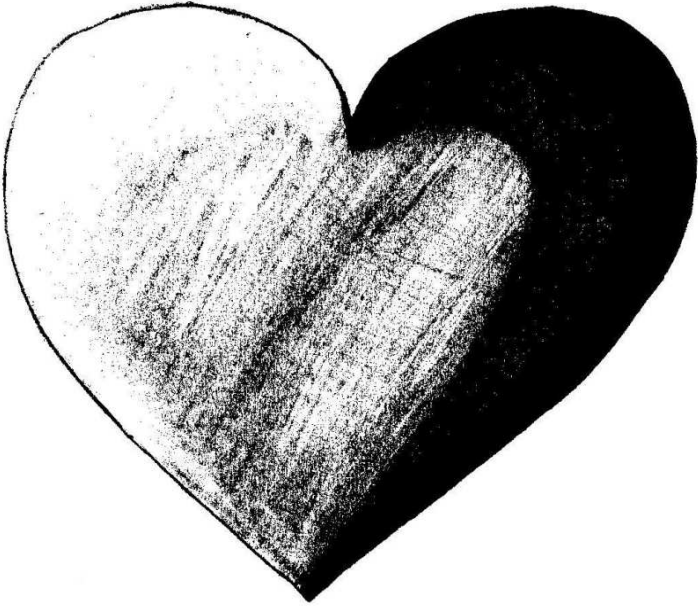
Proč?

... díky té nenápadné, tiché, klidné svíčce kdesi uvnitř mě jsem uviděl, že žít v Lásce a vytvářet Štěstí v našem světě dospělých je asi stejný úkol, jako pokoušet se stavět kamenný hrad kdesi uprostřed širého, velmi hlubokého oceánu. Jestli opravdu chceme něco takového dokázat, nezbyvá nic jiného, než naučit se chodit po vodě a kouzelnou hůlkou čarovat kameny, které to umějí také – což neumím, ani neznám nikoho, kdo by mě to naučil (ledaže někdo máte číslo na mobil bílého čaroděje Gandalfa). Potřebujeme jinou možnost!

Rozhodl jsem se odejít vstříc přátelštějšímu, láskyplnějšímu a něžnějšímu prostředí, jelikož na Lásce a Štěstí mi v životě velmi záleží; prostředí, jež musíme najít **uvnitř sebe!**

To jediné, na čem záleží... Kdo z nás by si nepřál nechat se v životě provázet Láskou a Štěstím?

Naším posláním je být **vědomými**, nikoli pouze znalými bytostmi!

Pravda, knížky a objektivita

Pravda existuje! Je krásná i ošklivá, jemná i drsná, elegantní i nevkusná, tichá i ohlušující, moudrá i pošetilá, nevinná i krutá. A je **jedna!** Cesta za Pravdou je životním posláním každého z nás! Cílem našich životů je žít v Pravdě. K ní nás dovedou bez výjimky všechny cesty, po kterých v životě jdeme. Stačí, abychom po nich šli dostatečně dlouho – musíme ovšem jít, ne se kdesi uprostřed cesty zastavit! Některé jsou delší, některé kratší, některé těžší, některé snazší. Zatímco někdo z nás stráví hledáním Pravdy celý svůj život, a přece ji nenajde, jinému stačí jednou se dlouze zahledět do dálky a bude stát vedle ní. Kterým z těchto dvou lidí se staneme, je rozhodnutí každého jednoho z nás. Rozhodnutí, jež musíme udělat sami, jelikož to budeme my sami, kdo po té cestě za Pravdou půjde. Tuhle pouť za nás nikdo nevykoná!

Poznání Pravdy je ta nejintimnější, nejosobnější a nejkutečnější událost, jakou můžeme v životě prožít! Je to nádherné – nebudeme z ní chtít už nikdy odejít. Jakmile k ní jednou dojdeme, i přesto, že z ní poté zase vystoupíme, budeme již navždy vědět, kde a jak ji hledat. Nehledě na cestu, již jsme za ní poprvé vykonali, budeme znát právě tu nejrychlejší, vedoucí přímo k ní.

Jaká je ta nejkratší cesta? Nejkratší cestou k Pravdě je přenesení se přes to, kým jsme – **odosobnění!** Odosobnění skrze odpouštění sama sobě. Je to vlastně jediná cesta, na niž dojdeme, půjdeme-li po všech ostatních dost dlouho.

Jak dlouho po té naší „správné“ cestě půjdeme? Půjdeme po ní do té doby, než si uvědomíme (než porozumíme), že povznesení se nad sebe sama je jediná cesta, respektive konec té cesty – bod, do něhož všechny ty naše „správné“ cesty směřují. Jakmile tam dojdeme, budeme moci vidět pravdivě; v ten moment uvidíme Pravdu ve všem, na co pohlédneme. Budeme na konci naší cesty – v Pravdě! Už nebudeme mít Strach ani radost, ani nás již více nebudou zatěžovat naše předsudky a zkušenosti. Nebudeme více Michal Dvořák, Katka Nová, ani Gabriel Artemis. Nebudeme! Budeme nad svou osobní svazující zkušeností i svou genetickou a astrální výbavou; i čímkoli jiným. Budeme vším, budeme všude a nikde. Jednoduše řečeno – právě ve chvíli, kdy se osvobodíme od toho, kdo a co jsme, nás chytí za ruku Pravda – ta jediná Pravda žijící ve všem, i v každém okamžiku kolem nás. Pouze v ten moment uvidíme věci a události skutečně **objektivně**, ne dříve! Jenom tehdy, budeme-li svobodní! Cokoli jiného nemá s objektivitou co dělat. Naprosto tu samou Pravdu totiž uvidí i osoba vedle nás, pokud se dokáže sama nad sebe

pozdnést. Vědomím zůstaneme ve svém těle, jež bude fungovat docela normálně jako doposud, jen svoji mysl odpoutáme od všeho, co ji svazuje a limituje.

No – a subjektivita je všechno ostatní, **všechno ostatní!**
Vše, co přichází na svět přes nás – skrze nás – je subjektivní! Samozřejmě kromě dětí (děti jsou autenticky vnímající bytosti subjektivní sami pro sebe a kvůli sobě). Všechno – psaný text, obrázky, sochy, filmy, písničky, i naše řeč – jednoduše všechno, čemu dáváme život, je tak subjektivní, jak to vůbec může být!
Neexistuje žádný univerzální jazyk, žádná objektivní forma komunikace, které rozumí všichni stejně; kterou cítí všichni stejně; která působí na všechny stejně!
Každé používané slovo vnímá každý z nás jinak. Ke každému vyřčenému slovu chová každý z nás jiný citový náboj. Pojdme si vybrat slovo, jakékoli, například jablko – jeho vůni vnímáme každý jinak; jeho tvar vnímáme každý jinak; jeho barvu vnímáme každý jinak; kombinaci jeho chutí vnímáme každý jinak. Všechny aspekty jablka, jež dokáže mít – které dokážeme pojmenovat – vnímá každý z nás jinak! A to i tehdy, mluvíme-li skutečně o jednom a tom samém jablku, jež jsem měl nejdříve v ruce já a já ho ze svých rukou předal přímo Vám. I když to bude pořád jedno a to samé jablko, všechno, co na něm bude, bude vnímat každý z nás jinak. Budeme-li se tyto jeho námi vytvořené vlastnosti pokoušet

pojmenovat slovy, budeme používat slova, která opět každý z nás vnímá úplně jinak. Řekněme: „Jablíčko je červené.“ Jak ale červené? Červenou cítí každý z nás jinak – světle červené, nebo snad tmavě červené? A jak vlastně světlá je světle červená? A jak tmavá je vlastně ta tmavě červená? Řekněme: „Jablíčko je sladké.“ No jo, ale jak sladké vlastně je? Jemně sladké? Či snad velmi sladké, až se mi z něho zkazí zoubky? A jak sladké je jemně sladké? A jak moc musí být něco sladké, aby se mi zkazily zoubky?

Každé námi používané slovo – skutečně každé – je prudce subjektivní záležitost! Každé slovo vnímá každý z nás jinak! Každé slovo prociťuje každý z nás jinak díky tomu, jací jsme se narodili; díky tomu, jakou zkušeností jsme si v životě prošli; díky tomu všemu, co nás formuje jako vyčleněnou, za sebe jednající bytost – Martinu Nádhernou, Honzu Směšného, kohokoli. Zrovna tak i jeden stejný (stejnými písmenky zachycený) příběh je pro každého z nás jiný, jelikož každý z nás ho na základě toho všeho, kdo je, vnímá jinak. „Jeden“ příběh nikdy není stejný pro dva různé lidi. Je jiný! Tak jiný, jak jen může být – přestože je tento příběh pro oba dva zachycen stejnými slovy na stejném papíře; přestože oba dva spolu seděli v ten samý moment vedle sebe v sedačkách stejného kinosálu a koukali na něj spolu.

Pravdu můžeme poznat! Pravdu můžeme prožít, neboť ona existuje stejně jako všechno ostatní! Můžeme ji pohladit, ona může pohladit nás. Můžeme se jí poklonit, ona se může poklonit nám... to všechno můžeme. **Nemůžeme ji ale v žádné formě zachytit!** To i přesto, že je pouze jedna, stejná pro kteréhokoli z nás. Psát o ní? Jak, když každé napsané slovo je jiné pro každého z nás? Nakreslit ji? Jak, když každý tah štětcem oslovuje jinak každého z nás a každá použitá barva mluví jinak na každého z nás? Hovořit o ní? Jak, když k hovoru používáme slova? Jak?

Pravdu skutečně vystihneme jenom tehdy, budeme-li mlčet a úplně bez pohybu sedět! Tehdy budeme doopravdy „mluvit“ o Pravdě – vystihovat celou Pravdu. No jo – jak rozeznáme toho, kdo tiše sedí a tím mluví o Pravdě, od toho, kdo tiše sedí a nemá o Pravdě nejmenší tušení? Poznáme! Jakmile k ní jednou sami dojdeme, poznáme. Je totiž propastný rozdíl mezi člověkem, který nic nedělá – tiše bez pohybu sedí, a člověkem, který „nic nedělá“, protože tiše sedí a mluví o Pravdě. Je rozdíl mezi nicneděláním a mluvením o Pravdě!

Bůh je jeden. Svět je jeden. Pravda je jedna – a je dostupná **každému**. Stačí k ní najít cestu skrze sebe sama. Nic z toho ale, co jsme se kdy pokusili jakoukoli

formou zachytit, **není** Pravda a ani k Pravdě samé vést nemůže – nanejvýš dovést kamsi před bránu Pravdy. Projít jí však musíme my – každý sám za sebe!

(...samozřejmě může vést téměř až k Pravdě toho člověka, jenž psal, kreslil, zachycoval – pokud svým dílem hledal Pravdu. To jedině on rozumí slovům, která používá! To jedině on rozumí barvám a linkám, jimiž kreslí! Výtvar každého z nás vede nejbliže k Pravdě jenom nás samotné. To jen my v každém našem díle vidíme to, co jsme skutečně chtěli zachytit. Tyto řádky rovněž vedou k Pravdě, ovšem pouze Gabriela Artemida, jelikož jimi hledal Pravdu. I tak ten poslední krůček k tomu, aby došel k Pravdě, náleží jemu – beze slov a pohybu!)

Pero

Během let jsme dokázali postavit mnoho velmi mocných zbraní. Tak mocných, že zničení celé naší planety i s veškerým životem na ní se pro nás stalo realitou spojenou jen se stisknutím několika málo „červených“ tlačítek. Nicméně žádná ze zbraní, jež jsme kdy měli či budeme mít – ať třeba bude dostatečně mocná na to vraždit celé planety, sluneční soustavy, i galaxie – nepřekoná ničivou sílu té jedné zbraně, kterou disponujeme už velmi dlouho. Touto zbraní vládne každý z nás, kdo je schopen číst tuhle knížku. Největší a nejstrašnější zbraní, jíž po proudu času padlo za obět víc osudů, než jakékoli jiné, není nic jiného, než naprosto obyčejné **pero**! Pero je ta nejničivější zbraň lidstva – nás samotných! Zbraň stvořená mnohem dříve než jiné, avšak předčí i ty nejmocnější z budoucnosti.

Pero nás připravuje o Tady a Ted! Čteme-li knížku, čteme text, který není Pravda. Čteme text, jenž je pro každého z nás jiný, a při čtení toho textu jsme úplně sami – **úplně sami!** Sami, jediní v příběhu, který není náš, který se nikdy neodehrál, který není skutečný – ani jím být nemůže, je subjektivně zachycený. Jsme sami! Zabíjíme svůj život, abychom ho trávili ve společnosti ničeho!

Nikdy s ním nemůžeme zachytit nic skutečného, objektivního. Objektivní skutečnost opravdu existuje. Kdykoli se ji však pokusíme jakkoli zachytit, v té chvíli se stává subjektivní, protože slova (tahy štětce) používaná k jejímu zachycení jsou naše a rozumíme jim jenom my. Navíc jsme po celou dobu sami, což je to nejhrůznější! Používáme záznam – psaný text, film, hudbu, malbu, cokoli, abychom se cítili ve společnosti. To je lež! Pokaždé, když čteme, každé, když koukáme na film, každé, když posloucháme hudbu ze záznamu, každé, když koukáme na obraz, jsme sami. Přestože máme pocit společnosti, jsme sami. Nejsme s nikým skutečným, žádným opravdovým člověkem – autentickou bytostí. **Máme pocit společnosti, jelikož nám společnost dělá knížka, televize, rádio, obraz. Nic z toho ale není skutečné. Nic z toho není opravdový, autentický, láskyplný vztah plynoucí pouze z kontaktu s jinou autentickou (živou a svobodnou) bytostí!**

Fráze, říkající že se z knížek učíme, rovněž není Pravda! Z knížek můžeme získat (převzít) znalost – subjektivní zachycení světa, jež je pro nás jiné než pro autora, neboť jeho slovům rozumíme nevyhnutelně jinak než on. Vědomost – to na čem záleží – získáme tam venku v autentickém prostředí! Tím, že otevřeme oči a našpicujeme uši; tím, že budeme naslouchat svému srdci a začneme se učit z toho, co se okolo nás děje.

Jenom tak se učíme objektivně, skrze sama sebe z pravdivého světa.

I nyní čtením těchto řádek zabíjíme svůj život! Vždyť jsme při čtení sami! Ačkoli mohou být lidé kolem nás, jsme ve světě knížky – ve světě, kde jsme sami. Jsme sami, abychom mohli číst nepravdivé řádky nesoucí jiný význam pro Gabriela, než pro kohokoli jiného, kdo je čte, jelikož pouze Gabriel zcela rozumí svým slovům. Slovům, která používá, aby se pokusil vystihnout objektivní svět – čímž samozřejmě zoufale selhává! Objektivní svět může vidět, může slyšet, může cítit, může mu rozumět, nemůže ho však nijak zachytit! Zachycoval by objektivitu skrze sebe sama, proto by již nebyla objektivní, ale subjektivní. Už by nebyla pravdivá!

Pero je mocná zbraň – mečem a násilím s mečem spojeným se vynucuje to, co pero napíše. Pero je mocná zbraň – bez pera by meč neměl co vynucovat, co vykonávat. Přesto i pero i meč jsou produktem stejného myšlení, stejné logiky – prvotního hříchu – oddělení od života v Lásce, čímž jsme do našich životů přivedli Strach. Strach je náš největší hřích! Teprve ten dal peru život. Dospěli jsme do paradoxní situace, kdy díky prvotnímu hříchu víme o prvotním hříchu. Nebýt prvotního hříchu, nebylo by ani pera, jež nám podává svědectví o prvotním hříchu – nebylo by tedy ani prvotního hříchu.

Pero je nejstrašnější zbraň – vrhá nás do samoty, do osamění, které zakoušíme, když jím píšeme (já jsem nyní také beznadějně sám), i když později čteme to, co jím bylo zaznamenáno! A onu samotu zakoušíme kvůli tomu, abychom byli ve společnosti, která není skutečná, ani pravdivá – abychom mohli číst řádky hovořící od základu jinak na každého z nás! To vše je absolutním opakem vztahu, jež žijeme ve skutečném prostředí v přítomnosti jiné bytosti. Takový vztah je naprosto pravdivý. Díky tomu se z tohoto opravdového vztahu můžeme učit přímo a autenticky.

Všechny formy záznamu jsou našimi nejnemilosrdnějšími vrahy! Věnujeme-li se záznamu, nevěnujeme se skutečnému (objektivnímu) světu. Věnujeme-li se záznamu, jsme v něm sami, úplně sami! Právě tím jsou to ti nejohroženější a nejnebezpečnější ničitelé životů, jací kdy spatřili či teprve spatří světlo světa!

(Možná to, co Pandora uviděla ve své skříňce poté, co ji otevřela, nebyli nemoci a utrpení, které unikly ven a okamžitě se rozlétly mezi lidmi. Možná že to, co se jí octlo před očima poté, co otevřela svoji skříňku, nebylo nic jiného, než první, primitivní a docela obyčejné pero. Nejjednodušší, přesto stejně zabijácké jako všechna ostatní!)

Naše společnost je podivuhodná... Na střelné zbraně je nezbytné mít povolení; na tu ultimativní zbraň – pero – největšího ničitele našich životů – však žádné povolení potřeba není! Nejen to! My onu odpornou zbraň dáváme do rukou malým lidem; čistým, překrásným bytostem již ve velmi útlém věku a učíme je mačkat spoušť – používat ji. Učíme je (nutíme je) ubližovat si téměř od samého začátku života, protože každý moment, kdy píší nebo čtou, jsou sami, ne ve společnosti ostatních; nejsou součástí dění okolo nich; nejsou součástí vztahů s bytostmi kolem nich! Vztahů – toho jediného, na čem v životě doopravdy záleží! Jsou sami! Sami, aby tvořili či konzumovali něco, co není Pravda, co není skutečné, na čem nezáleží, a co je tak subjektivní, jak jen vůbec může být!

Zkusme se natočit na kameru v čase, kdy čteme knížku, kdy koukáme na film, a potom si to přehrát. Zjistíme, že jsme celou tu dobu byli sami! I tehdy, seděl-li někdo po celou dobu přímo vedle nás. Zjistíme, že celou tu dobu, kdy jsme byli sami, jsme vlastně byli mrtví. Mrtví, jelikož jsme nebyli součástí vztahů s bytostmi okolo nás. Pero (štětec, zvukový či obrazový záznam... cokoli, co není autentické) nás připravuje o Tady a Teď – dělá z nás fyziologicky živé, dýchající mrtvé. Přičemž zasahuje každého z nás!

**Bůh se společně s životem nachází právě v – TOMTO
– autentickém momentě!, jež zahledění do záznamu
nežijeme!**

V celém vesmíru není arogantnější bytosti, než té, která
píše a stěžuje si, že ostatní nečtou!

Zapomenout

Budeme-li chtít někdy v životě vytvořit něco opravdu nového, dosud nevídaného; něco, co nebude pouhou chytrou kombinací již existujících nápadů, musíme nejprve vše **zapomenout! Úplně si vyčistit mysl!** Naučit se nechat ji volně plynout svou melodií jako řeku. To vše, abychom se osvobodili od zkušenosti, od svých dosavadních znalostí a dovedností, a dali prostor fantazii a inspiraci. Ta totiž přichází jen do nespoutané mysli. Zní to absurdně – přece jsme dlouhé roky nechodili do školy, abychom se následně snažili vše zase zapomenout?! Pravda je, že nevím, proč jsme chodili do školy a pilně studovali. Víím ale, že zkušenost, stereotypy a předsudky, které v ní získáme, budou tvořit naše hranice při jakémkoli pokusu vytvořit něco nového! Stanou se bariérou, přes niž se nepřeneseme. Proto budou naše vynálezy vždy pouhým zdokonalením stávajícího, drobná úprava něčeho, co už existuje.

Bude to právě Svoboda a volnost, jež nám dovolí přijít s něčím nevídaným. Bude to lehkost nespoutané mysli, kdo dovolí, aby za námi přišel originální nápad. Může se nám snad i mnohokrát stát, že svou mysl odevzdáme prostoru, aby do ní přišel nový nápad; a on skutečně přijde, doopravdy to budeme my, kdo něco vynalezne,

něco si uvědomí, něčemu porozumí. Jenom nebudeme nejrychlejší. Doopravdy tomu budeme do posledního detailu rozumět, zrovna jako maminky rozumí svým zrovna narozeným dětem, které rovněž přicházejí na svět skrze ně, akorát nebudeme první. Nějaký neznámý člověk nás s tím samým nápadem předstihne. To ovšem neznamená, že my nejsme vynálezci, že náš nápad není originální a opravdový. Je opravdový a je originální skutečně v tom nejčistším smyslu slova; a **je náš!** Bude to neznámý člověk, jelikož svobodná mysl, kterou jsme v momentě zrození našeho nového nápadu nepochybně měli, nevěděla, že stejný nápad již přivedl na svět někdo jiný. Nevěděla! Kdyby ano, nebyla by svobodná a „náš“ nápad by ve skutečnosti nebyl náš.

Zapomenout a osvobodit se od veškerých znalostí a zkušeností je cesta k tomu, jak nepřejímat znalosti o světě, ale jak ho objevovat, konstruovat – jak mu doopravdy porozumět! **Pouze to, co my sami vytvoříme, pouze to, co pochází z nás, je to, čemu upřímně a beze zbytku rozumíme!** Že nejsme první? Škoda, nejspíš nebudeme slavní. Na druhou stranu, opravdu chceme být slavní mezi těmi, jež znalosti o světě jenom přejímají od předchozích generací – mezi těmi, kteří ho neobjevují?

Znáte Jamese Lovelocka? Já jsem ho neznal, ani jeho teorii o Gaie. Jednoho dne jsem si na jedné ze svých meditačních procházek uvědomil, že Země je živá bytost. Živá dýchající bytost, která cítí zrovna jako my; a že je to žena! Na několik málo okamžiků mi ono porozumění něčemu tak obrovskému a překrásnému sebralo dech. Slzy mi bez váhání vlétly do očí a já snad tři čtyři minuty tiše plakal při pomýšlení na to, jak hrozně, bez nejmenší známky respektu, vraždíme naši maminku – Zemi – nádhernou, milující bytost s obrovským srdcem. O několik okamžiků později jsem porozuměl tomu, že stejně jako je Země živá bytost, tak je jím i Vesmír! Zrovna jako mrtvá matka nedokáže ze svého lůna stvořit život, ani Země – pokud by nebyla živá – by nedokázala dát život a ochraňovat ho. Přičemž zrovna jako Země bez života by nedokázala dávat život nám, ani Vesmír bez života by nedokázal dát život Zemi. Vesmírné vědomí je ve své podstatě stejné jako vědomí Země, to je stejné jako vědomí naše – lidské, a to je opět ve své podstatě stejné jako vědomí kteréhokoli živého stvoření. Každá bytost (vědomí) je kapka, společně tvoříme oceán!

Se „svým“ objevem jsem nebyl první. Proto, i kdybych se snažil, nedokázal bych získat uznání lidí, jež neobjevují – těch, kteří znalost pouze přejímají. Nicméně hloubka a čistota mého porozumění se mnou zůstane! Fakt, že Země, po níž mě nosí mé kroky, je v životě můj nejbližší

a nejtímnější přítel – protože mi dala život; protože se stará o to, abych si ho mohl ponechat a nalézat v něm Štěstí; a konečně tím, že až přijde můj čas, s Láskou mě přijme nazpět – mě bude provázet navždy na každém kroku. (Tak i Vesmír dal život Zemi. Tak se i Vesmír stará o to, aby v něm Země nacházela Štěstí. Tak ji i Vesmír s Láskou opět přijme nazpět, až i ona dojde na konec své cesty.)

Jen zcela mimo soutěž – není to „naše“ Země. **Nepatří nám!** Stejně jako nás, i Zemi Bůh stvořil, aby měla možnost ve svém životě nalézat Štěstí. Zrovna jako my nacházíme Štěstí mezi svými, zrovna jako divoká lesní zvířata nachází Štěstí v přírodě mezi svými, tak jako mravenec nachází Štěstí v kolonii mezi svými, tak i Země nachází Štěstí ve své kolonii – v galaxii, ve vesmíru – mezi svými. Opravdu nám nepatří! Ona, stejně jako **každý živý tvor, žije pro sebe a kvůli sobě!** Označení „naše“ Země nádherně vystihuje masový vztah lidí k ní. Skutečně s ní zacházíme, jako by byla „naše“. Nakládáme s ní jako s ostatními „našimi“ věcmi – ztrácíme k ní respekt, využíváme ji k naplňování našich ambicí (konejšení naší víry v bohatství a moc)... Až ji už nebudeme potřebovat, poté, co ji „vyčerpáme“, ji prostě zahodíme, jako každý „náš“ předmět, který nám přestal sloužit, čímž pro nás ztratil svůj účel a smysl! Chceme-li, aby se Země

skutečně stala Naší Zemí, musíme ji začít milovat jako Naši, nikoli ji využívat, jako by byla „naše“!

Vztah

To, co z nás dělá živé bytosti, je schopnost vytvářet si vztah ke stvořením okolo nás. Pokud to nebudeme dělat, změníme se v PET láhev, staneme se kapesníkem, zaprášeným starým radiopřijímačem, děvkou... Jestli se vzdáme schopnosti vytvářet si vztah k okolí, bude pro nás vše kolem existovat jen proto, abychom to využili na cestě za svými ambicemi – ze Strachu z toho, že v životě nedojdeme Lásky a Šťěstí – kdy na otázku: „Co si v životě přeješ?“ budeme odpovídat: „Víc!“

Není zač

Teprve poté, co se naučíme vážit si věcí a vztahů, jež nás nic nestojí, stejně jako těch, za které platíme velmi draze, budeme připraveni dostávat je zadarmo. Do té doby musíme platit! Platit **kvůli sobě**; ne kvůli tomu, abychom někomu dopřáli na nás vydělat. Platit, abychom si nepokřivili vztah ke skutečným, jež nás nic nestojí. Bez toho o ně přijdeme!

Umělec

Umělec není pouze člověk, který maluje, hraje na nástroj, nebo zpívá,... tedy není umělec o nic víc, než například zahradník, řidič kamionu, IT pracovník či hasič.

Člověk se stává umělcem, když do jakékoli své práce dává kus sebe; když dokáže do své činnosti vložit svoji duši, procítí-li svoji činnost. Převědno do našeho světa – buďto žijeme naše životy jako umělci, nebo jsme jen poctivě automatizované mašinky na instantní kávu!

Věda neexistuje

Věda sama o sobě v přírodě (ve vesmíru) neexistuje! Přesto se ji člověk pokouší vytvářet. Žádný člověk ovšem není vědec, čímž není nikoho, kdo by ji mohl vytvořit! Díky tomu nemůže existovat. To, co my lidé tvoříme jako „vědu“, může existovat maximálně skrze metody, jež používáme; skrze výsledky, jichž dosahujeme, nikoli ale skrze vědce jako takové. Přitom každý „vědec“ s trochou charakteru a zbytky odvahy dobře ví, že nic takového jako vědecké metody rovněž neexistuje! Kdybychom tedy chtěli jakkoli charakterizovat „vědu“, nezbude nám než říci, že **je to pokus nacházet a rozvíjet to, co funguje.**

4: Jak je to možné?

1: Jak je to možné? Zkus odpovědět – kdo je vědec?

4: Nějaký učenec!

1: Učenec? Kdo je učený člověk?

4: Přece člověk, který zná více než ostatní.

1: Kdo je měřítkem toho, kdo zná více a kdo méně? Kdo je měřítkem učenosti?

4: Přece jiní, starší učenci, kteří toho učence jmenovali – řekli mu, že zná více než ostatní; že je hodný toho být učencem.

1: Aha! A kdo jmenoval ty jiné, starší učence? Jiní, ještě starší učenci? A kdo jmenoval je? Kdo byl jejich

měřítkem? Kdo byl měřítkem těch prvních, nejstarších učenců?

Žádný učený člověk neexistuje! Množství jakékoli znalosti je čistě subjektivní věc, jíž rozumí pouze každý sám a nikomu nenáleží ji hodnotit, jelikož žádné původní (autentické) měřítko není! Měřítka učenosti vznikla tak, že někdo – ten první „učenec“ – byl dost arogantní na to, aby se za učence sám prohlásil a začal tento svůj nový titul násilím vynucovat na ostatních, kteří ho pod jeho nátlakem nakonec přijali. Tak veškerá ta hra začala! Tak v institucích, kde „ti více učení“ mají nad „těmi méně učenými“ jakoukoli moc bez možnosti ji s lehkostí a zcela bez následků odmítnout, trvá dodnes. Veškeré pokusy o objektivizaci člověka co se hodnocení učenosti týče; veškeré vztahy mezi studenty a Učiteli postavené na čemkoli jiném, než na lásce člověka k člověku, **stojí jen na aroganci a násilí!** Ve skutečnosti totiž nikdo jako žák ani Učitel neexistuje – přestože někdo může znát „méně“, než jiní, nikomu nenáleží hodnotit; nikomu nenáleží říkat „ty jsi ten, kdo zná méně“. **Jediné možné hodnocení je to, které nad sebou přijmeme my sami!** Proto **veškeré naše povinné, institucionalizované vzdělávání, v němž se hodnotí a toto hodnocení nese pro „studenty“ následky, jež není možné odmítnout (následky, jímž se není možné vyhnout), plyne z arogance a násilí!**

Jsme to my a můžeme to být **pouze** my, nikdo jiný – každý jeden z nás – kdo rozhoduje o tom, zdali se chceme něčemu učit, či nikoli. Pokud ano, je jenom na nás, jak, a je jenom na nás, abychom si vybrali osobu, od které se chceme z respektu a Lásky k ní učit (té samé Lásky, kterou věnuje i „Učitel“ svému „žákovi“). Ani tomuto Učiteli ale nenáleží jakkoli hodnotit. Hodnocení vždy pramení z povýšenosti a povýšenost vždy pramení z arogance! Arogance říkájící: „Já jsem tím měřítkem – tím, kdo bude rozhodovat o tvém hodnocení.“ Jestli někdo takto arogantní skutečně dokáže být, ten, kdo se od této arogantní osoby učí, může zcela přirozeně, s lehkostí a bez výčitek toto hodnocení odmítnout! Když nemůže a ono hodnocení snáší na jeho hlavu nějaké následky, je to **násilí**, kdo je nositelem těchto následků! Násilí plynoucí z nemožnosti hodnocení samozřejmě zcela bez následků odmítnout; násilí plynoucí z nemožnosti odmítnout aroganci člověka, jenž hodnotí. Nicméně přejeme-li si být hodnoceni a přejeme-li si, aby toto hodnocení s sebou přinášelo následky, zdá se být vše v pořádku (ačkoli **není!!!**). To vše ovšem vychází z našeho přání! Nemáme-li možnost **přát si**, potom v aroganci a násilí pramení všechna naše učení – ať už vědecká či náboženská!

Bůh možná svěřil své učení do rukou konkrétního člověka. **Nesvěřil** mu však možnost soudit a hodnotit ty,

kteří se rozhodnou toto učení následovat (či nenásledovat)! Proč? Protože **smyslem je následovat to učení, jež samo od sebe hodnotit nedokáže. Pokud někdo hodnotí, znamená to, že ti, kteří jím jsou hodnoceni, mají následovat svého hodnotitele, nikoli učení, jež mu bylo svěřeno!!!**

Opravdový Učitel – bytost, která by se jím nikdy nenazvala – nehodnotí! Učitel rozumí, že mu to nenáleží! To i v případě, že si to jeho „žák“ upřímně přeje. Na jakékoli hodnocení je doopravdy třeba arogance – vlastnost, jíž skutečný Učitel nedovolí poskvřňovat mu život!

Učitel

Mezi Učitelem a lektorem stojí propastný **rozdíl!** Lektor je člověk vyučující matematiku, jazyk, dějepis, geografii či cokoli jiného. Lektoři získávají svoje odborné znalosti na univerzitách, kde se věnují svému zvolenému oboru. S lektorem přicházejí znalosti. Přestože lektor vyučuje, není Učitel!

Učitelé jsou lidé zasvěcující své životy péči o životy ostatních. Učitelé jsou lidé, kteří nerozkazují, ale žádají. Učitelé jsou lidé, jež nesoudí. Učitelé jsou lidé, kteří dávají darem. Učitelé jsou bytosti žijící svůj život v Pravdě a Lásce. Učitelem by měl být v životě každý z nás, protože Učitel se skrývá v každém z nás!
S Učitelem přichází vědomost!

Učitelé se během celé své přípravy, i během veškerého dalšího života, věnují porozumění – poznání sebe sama; poznání Pravdy skrze sebe sama. Učitelé se učí být tiše, naslouchat vědomosti – Pravdě ve všem okolo nás. Být Učitelem není zaměstnání! Být Učitelem je poslání – celoživotní cesta za krásou, Pravdou a citem plynoucím z tichého porozumění. Cesta k Učitelství (nedílná součást každého z nás) vede přes **bezpodmínečné a nezměrné**

odpuštění – odpuštění sama sobě, odpuštění všem a všemu kolem nás.

Největší rozdíl mezi námi a Učitelem leží v umění odpouštět, ve schopnosti žít v odpuštění. Pouť Učitele není vzrušující, ani akční, ani plná výzev; zato je ale úžasná, obohacující a tichá. Člověk se stává Učitelem v momentě, kdy se vydá po cestě Pravdy – porozumění – odpuštění; ve chvíli, kdy dovolí Lásce stát se jeho největším, ne-li jediným průvodcem – v ten čas, kdy začne **žít citem**.

Učitel je člověk, jenž není lepší než ostatní; není jiný než ostatní. Učitel je jedním z nás – Učitel tiše a nenápadně dlí v každém z nás!

Učitelství žije v lidech, nikoli v knížkách! Jedině v lidských srdcích je pro něho dost místa (odpuštění a Lásky).

Škola

Ve školkách a ve školách do 11 let věku žáků musí vyučovat pokud možno výhradně Učitelé, nikoli lektori! Čím je člověk mladší, tím více škody na něm mohou napáchat lidé v jeho okolí. Z toho důvodu je důležité, aby vyučujícími v tomto nejmladším období byli lidé s hlubokým a upřímným porozuměním životu, Láске a Štěstí. I kvůli tomu, že v první třídě se děti – malí dospělí – učí zacházet s tou ultimativní zbraní – perem! Je tedy nezbytné, aby je vedl člověk, jenž rozumí její moci (ničivému potenciálu). Zrovna tak se začínají učit číst – zasvěcovat svůj čas osamění v prázdných, neskutečných příbězích, které nejsou Pravda. Proto je potřeba, aby děti během tohoto nejdůležitějšího období života učili lidi, jež v životě provází vědomost, ne pouhé znalosti a dovednosti!

Ve škole se z celkového času výuce věnují maximálně 2/3. Zbylá 1/3 (a více) času je věnována přestávkám a pauzám, které děti tráví hrami a jinými činnostmi podle svých přání. Je tomu tak, jelikož to nejcennější, co nám škola dává, není umění číst, psát a počítat. Tím nejcennějším, co se ve škole – v kolektivu stejně starých lidí – učíme, je poznávání přátelství, nenávisti, Lásky, šílenství a mnoha dalších citů

směřovaných vůči sobě i druhým! To nejcennější pro člověka ve škole nevzniká ve vyučovacích hodinách, nýbrž **o přestávkách**, kdy se naplno **učí vytvářet vztahy k jiným lidem okolo sebe i k sobě samému!** Kdybychom nemuseli do školy a nepotkávali své vrstevníky, nemuseli bychom se ani věnovat poznávání mezilidských vztahů – tomu **jedinému opravdovému umění!**

Po proudu času jak budeme nenásilně přestávat věřit v bohatství a moc, budeme přestávky stále prodlužovat na úkor vyučovacích hodin... až se jednoho dne probudíme a uvidíme, že již žádná škola více neexistuje! Vlastně neuvidíme – nebude nám totiž vůbec chybět. Budeme už celým životem žít v Lásce a porozumění.

Do školy nepatří žádné dveře, ani jakékoli jiné nepřekonatelné bariéry, jejichž úkolem je rozdělovat a vyčleňovat! Výjimkou jsou samozřejmě toalety a úložný prostor na **veškeré technologické hračky**. Jediné, co si z učebních pomůcek může žák ponechat u sebe, jsou sešity na poznámky, případně učebnice a osobní zbraň – pera, tužky. **Žádnou technologii!** Ačkoli jsou učebny zařízené výpočetní technikou, vše používá při výuce pouze Učitel či lektor nebo žáci za přítomnosti vyučujících! Na přestávky vyučující veškeré technologie nacházející se ve třídě zneprístupní, zneškodní a vypnou, aby se žáci v přestávkách věnovali výhradně lidem

a světu bezprostředně kolem sebe, nikoli událostem kdesi „tam venku“, jež by jim byly díky technologii dostupné! Pokud by žáci měli během přestávek k dispozici příliš prostředků připravujících je o Tady a Teď, nemuseli by se věnovat poznávání a rozvíjení vztahů, čímž by škola přicházela o své největší poslání!

Škola (tedy i třída) je prostor **patřící dětem!** Vyučující to vědí, rodiče to vědí, všichni to vědí; i děti to vědí, proto **hlavní slovo** při tvorbě školy přirozeně **náleží dětem!**

Děti chodí do školy, aby v ní (jako i později v životě) nacházely Štěstí. Děti – stejně jako kdokoli z nás – žijí pro sebe a kvůli sobě. Jsou si svojí vlastní budoucností – nikoli budoucností jakéhokoli státu; nikoli budoucností jakéhokoli učení, jehož je člověk nositelem! Děti (i my ostatní) tu jsou pro sebe a kvůli sobě, aby zde žily v Lásce a nacházely Štěstí. Nikdo z nás (Nikdo z nás!) nepřichází na svět, aby byl pouhým nástrojem!

Díky naší technologii je čas, aby školy začaly organizovat **zkoušky pro samostudenty** – pro ty, kteří nikdy nebyli studenty v daném vzdělávacím zařízení, nicméně znalosti a dovednosti nutné k úspěšnému absolvování nabyli vlastními silami. Časy, kdy se znalosti

a dovednosti nenacházely nikde jinde, než ve škole, jsou dávno pryč. Proto je třeba, aby tento fakt reflektovala i vzdělávací zařízení! Nutnost vlastnictví osvědčení o znalosti či dovednosti nám zůstala, přestože jsou znalosti a dovednosti již všude kolem nás, ne jenom ve škole.

Rovněž díky všudypřítomnosti znalostí a dovedností, i díky možnosti složení zkoušek samostudenta, je škola od dosažení 12 let pouze **dobrovolná**, nikoli povinná!

Jak poznám

Jak poznám, že něčemu rozumím, nebo začínám rozumět?

Podle toho, že už cítím, jak slovo – změť písmenek či zvuků – používané k označení toho, čemu začínám rozumět, je naprosto nevýstižné, **nedostatečné**, téměř až trapné!

Vědět (rozumět) znamená cítit. Cit je to porozumění, ta vědomost, jíž slova nestačí!

Kdesi na Té cestě za porozuměním a vědomostí (Pravdou) si všimnete, jak je vlastně ubohé (málo, ne-li úplně neosobní a neláskyplné) komunikovat pouze mluvenou řečí – z očí od očí – slovy bez citu! Komunikace z očí do očí s citem umí být intimní. A kterak se komunikace pomocí písma – dopisů, emailů, textových zpráv i knížek – dotýká hranice nicoty a prázdnoty. Jako by se nic nestalo. Jako by bez mála nikdo s nikým nikdy nekomunikoval!

Nezáleží na tom, kdo nám co kolikrát řekne; kolik času věnujeme tomu, abychom získali – převzali

– nějakou znalost. Teprve, až když na cokoli **přijdeme sami**, skutečně tomu do posledního rozumíme!

Není v našich silách vládnout veškerými znalostmi získanými skrze to, co označujeme vědou – je toho až příliš mnoho. Zato můžeme během našeho života všemu porozumět – dojít veškeré vědomosti! To můžeme i docela rychle. Jediné, čemu je třeba na cestě za vědomostí čelit, je náš vlastní Strach. Jediné, co potřebujeme ke zvládnutí našeho Strachu – k jeho umlčení, k tomu, aby se stal naším nejlepším přítelem – je **odpuštění**.

Naučíme-li se odpustit si, vědomost na sebe nenechá dlouho čekat.

Cena

Míru naší ochoty učit se vyjadřujeme pouze sami sobě (nikomu jinému), skrze to, jak dlouhou cestu jsme ochotni podstoupit; čeho jsme ochotni se vzdát, abychom došli porozumění (vědomosti).

Vzdát se něčeho znamená odpustit si. **Pakliže nejsme ochotni odpouštět, nejsme ochotni se učit!**

Co Tě nezabije

Co Tě nezabije, to Tě posílí!?

Nebo spíš – **co Tě nezabije, to Tě otupí!?**

Je člověk schopný snášet v životě bolest skutečně silný? Nebo je veškerou předešlou bolestí jen otupělý do té míry, že nepozornému divákovi připadá „silný“, jelikož bolesti již dokáže „odolat“? Jak poznáme rozdíl mezi člověkem, jenž je opravdu silný, a člověkem otupělým? Nachází se vůbec nějaká dělicí čára mezi silou a tupostí? **Dokáže někdo být silný a přitom nebýt otupělý?**

Jméno

Lásko!

Poznal jsem Tě a od té doby celý svůj život z celého srdce miloval.

Vždy jsi mu dávala barvu; vždy jsi mu dávala smysl; vždy jsi mě inspirovala na cestě do nového dne.

A přestože jsem svůj život prožil ruku v ruce s Tebou, nenacházím odvahu k tomu, abych Ti položil tu jedinou, nejintimnější otázku:

„Jak zní Tvoje jméno?“

Harry Potter vs. dobro i zlo

Je velmi málo příběhů, jímž stojí za to věnovat pozornost. (Vlastně jím není vůbec žádný kromě toho jediného opravdového – **našeho vlastního!** Zde malinko přimhouříme oči.) Jedním z nich je Harry Potter. Talentovaná osoba, která vdechla Harrymu Potterovi život a vykreslila jeho příběh v mnoha barvách, ovšem nezvládla zcela zásadní věc – ukončit ho!

Každý provozovatel restaurace ví, že veškerá obsluha, pokrmy, nápoje i vše kolem může být naprosto dokonalé, přesto je-li poslední šálek kávy špatný, dojem, s nímž host z restaurace odchází, je špatný. Špatný – všechna předchozí dokonalost tedy téměř ztrácí smysl!

Zrovna jako večeře v restauraci, i příběh musí mít dobrý, ne-li výjimečný konec, aby host (divák) příběhu od něho odcházel spokojený. Je-li konec příběhu špatný, veškeré předchozí vyprávění ztrácí rozměr i barvu a celý předchozí dojem je ten tam! Bohužel, příběh Harryho je špatně ukončený. Tak špatně, že jsem začal přemýšlet nad tím, jestli celá sága vůbec stojí za pozornost; a zdali bych jí pozornost věnoval, kdybych věděl, jak autorka naloží s osudem mladého čaroděje. Konec je špatný nikoli proto, že je šťastný. Konec je špatný, protože

neříká Pravdu! Filmová verze příběhu – ta verze, kterou znám, jelikož jsem nečetl knížku – končí tím, že Harry dokáže zvítězit nad Lordem Voldemortem, aniž by se ho jeho souboj s ním vážněji osobně dotkl.

Od samého začátku až do úplného konce, je Harry vykreslován jako zosobnění dobroty, Lásky, kvality člověka. Naproti tomu Lord Voldemort je představován jako čisté zlo, nelítostná bytost žízňící po moci. Příběh neříká Pravdu, neboť tento souboj dvou nesmiřitelných rivalů, jenž se proplétá celým příběhem, končí tím, že jeden je eliminován, zatímco druhý zůstal, přežil, zvítězil. Dobro zosobněné v postavě Harryho dokázalo porazit zlo zosobněné Voldemortem. To je ona lež – **zlo nemůže nikdy porazit dobro!** Avšak ani **dobro nemůže nikdy porazit zlo!** Nemohou. Oba jsou stejně mocní. **Oba jsou si rovni!** Spolu vznikají a spolu zanikají. Spolu přicházejí a spolu odcházejí.

Kdyby někdo chtěl odstranit ze světa zlo, **musel** by v ten samý čas z něj sprovodit i dobro. Kdo by si přál vyhubit dobro, musel by s ním vyhladit i zlo. Tyto dvě vlastnosti **existující pouze v očích lidí!** (zrozené ze Strachu) jsou navzájem neoddělitelné – spojené svým narozením i odchodem. Přeneseno do čarodějnického příběhu – ten, který by viděl ve Voldemortovi čisté zlo, v Harrym jeho pravý opak, a žádal by po Harrym, aby Voldemorta

zabil, žádal by ho vlastně o sebevraždu. Dokud by žil Harry, žil by i Voldemort. Smrt pro Voldemorta by byla i smrtí pro Harryho! To by se stalo – jeden není ani mocnější, ani bezbrannější, než druhý.

Není ctnostné ochraňovat „dobro“ a „zlo“ přát jeho konec! Ochraňovali bychom tak dobro, ale i zlo. Přáli bychom zánik i zlu, ale i dobru. Proto příběh Harryho Pottera není pravdivý. Vykresluje jednoho mocnějšího, než druhého! A není-li konec příběhu pravdivý, ani celý jeho zbytek se ve světle jeho konce nejeví jako Pravda!

Ať už jako dobro vnímáme cokoli; ať už i zlo vnímáme jakkoli, vždy jsou si rovni – buď žijí oba, nebo ani jeden! Je-li jeden druhým „poražen“, možná je od něho na malou chvíli klid, možná ho není několik okamžiků vidět ani slyšet, vždy se ovšem dokáže vrátit ve stejné síle! Bezpochyby se vrátí, protože samozřejmě přežil. Načež poté se znovu ukáže, znovu projeví. Opět nabude své původní velikosti, v níž bude žít do té doby, než se ho opět pokusí pokořit, jen proto, aby mohl zase znovu vstát. Kdokoli by si přál vymítit zlo v podobě Voldemorta ze světa, musel by připravit o život i Harryho. Přičemž by to musel udělat někdo jiný, jelikož ani „zlo“, ani „dobro“ jeden druhého zničit nemohou. Musela by to být nějaká třetí postava!

(V autentickém světě není touto třetí postavou nikdo jiný, než odpuštění.)

Je mi líto, že je to zrovna tento příběh, jenž komentuji, přestože existuje nepočítatelné množství jiných, na nichž bychom vlastnost černé – bílé mohli ilustrovat. Žádný z nich ale nevzbudil takovou pozornost, jako právě tento, na němž je ona ilustrace díky jeho konci poměrně jednoduchá.

Jak tedy v životě nakládat se „zlem“ a s „dobrem“? **Porozumět jim!** Dovolit jim stát se našimi nejlepšími přáteli, rádci a průvodci, a poté si v každé situaci, v níž se v životě budeme nalézat, prostě zvolit jedno z nich. Alespoň **do té doby, než se naučíme žít citem!**

Otroci historie

Učíme se o historii, abychom poznali sami sebe. Učíme se o historii, abychom se stali lepšími lidmi, kteří díky ní lépe rozumí světu, do něhož patří. Poznáváme dějiny, aby nás učily; aby se události minulosti nemusely opakovat a my mohli žít v lepším světě, jímž prostupuje mír a porozumění.

Co když to ale není historie, kdo dělá náš svět lepší? Co když je to jiná vlastnost uvnitř nás, jež z nás dělá lepší lidi, než naše poznání historie? Co když nám naše poznání historie dělá právě opačnou službu? Co když nás naše znalost dějin žene proti sobě, staví mezi nás bariéry a buduje mezi námi rozdíly? Co když jsme pouhými nevolníky, otroky minulosti?

Dva bratři od velmi útlého věku vyrůstají v milující rodině na kontinentu bez války, v zemi, v níž vládne mír. Jak jde čas, oba bratři rostou a rostou. Jejich drobné fyzické rozdíly nejsou v jejich rodině žádný problém, stejně tak ve škole, již navštěvují, stejně tak mezi přáteli, které si vytvářejí. Roky utíkají a oba chlapci dál s Láskou šťastně žijí jeden vedle druhého a vedle

svých blízkých. Sdílejí svoji radost, svoji bolest i své štěstí.

Jednoho dne, když už jsou dost velcí, se dozvědí, že nejsou biologickými potomky svých rodičů. Že nepochází ani ze stejné země, dokonce ani ze stejného „kulturního“ prostředí! Jejich rodiče – lidé, jež je od malička vychovávali a milovali – sami nemohli mít své vlastní děti. Proto se rozhodli adoptovat novorozence lidí, kteří měli to štěstí a mohli mít vlastní potomky, avšak se o ně z vážných důvodů nemohli sami postarat – dát jim stabilní, klidné a milující prostředí, aby z nich vyrostli mírumilovní a láskyplní lidé.

Dozívají se, že jeden z nich je Izraelec narozený židovským rodičům a druhý je Palestinec narozený muslimským rodičům. Dozívají se o tom všem, co stojí mezi Izraelci a Palestinci – jak jedni druhým nerozumí, ani nechtějí rozumět! Dozívají se, jaké hrůzné zlo na sobě během let již napáchali – jak strašně si už stihli ublížit – a jak nechtějí přestat, neboť jedni i druzí jsou přesvědčeni o své „Pravdě“. Dozívají se, že „tam venku“ si jsou nepřáteli!

Oba bratři na sebe zmateně hledí a snaží se znovu najít sebe sama. Ještě do včerejška byli bratry, nerozlučnou dvojicí spojenou Láskou jednoho ke druhému. Ještě do

včerejška byli dětmi láskyplných a pečujících rodičů.
Dnes? Kým jsou dnes?

Není to historie, co nás učí a osvěcuje! Není to hlubší znalost historie, kdo buduje naše lepší zítřky! Není to znalost minulosti, ani schopnost (neschopnost) se z ní učit, co nám zas a znovu brání ve válčení a vytváření nových konfliktů! Není to znalost minulosti, kdo stojí mezi válčícím světem, v němž není prostor pro nikoho, a mírumilovným světem, kde je dost místa pro všechny! Není to znalost historie – je jím **odpuštění!**

Je to Láska, bratrská Láska jednoho ke druhému, kdo oběma umožní odpustit si. Láska jim dovolí říci: „Odpouštím Ti to, co naši otcové páchali jeden na druhém! Odpouštím Ti bolest a utrpení, které „nám“ přivodili „Tvoji lidé“. Odpouštím Ti, protože jsi můj bratr a jako takového Tě mám ze srdce rád. Odpouštím Ti a zároveň z hlouby své duše upřímně děkuji svým rodičům za to, že mi dali takové dětství a takový život, v němž jsem schopen Ti odpustit a v srdci nosit Lásku, nikoli zášť! Odpouštím Ti a Děkuji!“

Historie nám dělá právě **opačnou** službu – ukazuje nám staré křivdy, bolest, jíž jsme prošli; kterou nám „Ti druzí“ způsobili – nedá nám zapomenout.

Nedovolí nám zapomenout a **neučí** nás odpouštět! Naše technologie nám vkládá do rukou mocné zbraně a naše historie nám říká, na koho je máme obrátit, jakým směrem jimi střílet.

Už velmi mladým lidem s bezelstnou tváří a andělským dotekem začínáme nalévat do žil jed, aniž bychom je učili, jak se s ním vyrovnat; jak ho učinit neškodným! Později, po letech, je pro nás najednou ohromným překvapením, že jsou otráveni bolestí, nenávistí a zlobou!

Stačí tedy zapomenout? Ne. Zapomenout nestačí! Pokud pouze zapomeneme, vždy se najde někdo, nějaký lektor – historik – který nám připomene, co jsme zapomněli. Není důležité zapomenout, **je důležité si odpustit!** Odpustit „Těm druhým“ jejich činy – činy jejich otců a dědů – těch, kteří nám ublížili. Odpustit jim a následně odpustit i sám sobě, že jsem vůbec dokázal v sobě chovat zášť vůči „Těm druhým“! Jenom tak se historie stane přátelskou kapitolou našich životů, místo toho, aby nám přinášela více strasti a utrpení. Jen tak se ze znalosti minulosti stane laskavý a milý domácí mazlíček, člen rodiny, místo zlostně vrčícího, zuby cenícího, krvelačného, vyhladovělého psa, jímž je pro nás dnes!

Nakonec, až budeme připraveni, si odpustíme, že jsme kdy vůbec nějaké historii dovolili, aby nás ovlivňovala – ovládala a vedla naše životy. To bude právě ten den, kdy se jakákoli znalost historie a minulosti stane zbytečnou a irelevantní. Nač dále studovat dějiny; k čemu dále poznávat minulost, když jsme již veškeré minulosti dokázali odpustit?

Můžeš přestat

Jak můžeš přestat bojovat, když se tolik bojíš, že
prohraješ?!

O víře v Jeho neexistenci

Provinil ses proti víře – sešel jsi z její cesty...

Věřit v Boha není těžké! Na Zemi, v naší sluneční soustavě, v celém Vesmíru je mnoho kamenů – malých i velkých, oblých i hranatých, tupých i ostrých... Ten, kdo skrze víru hledá Boha, tomu nezbývá, než chodit a koukat se pod ně **jen** tak dlouho, **dokud** ho pod jedním z nich nenalezne! Věří totiž, že se pod jedním z nich nachází. Až ho nalezne, bude moci přestat věřit, jelikož již bude vědět (rozumět), že existuje! Nebo Boha hledat nemusíme – pokud cílem a smyslem naší víry není nacházení Boha, pouze víra sama o sobě. Ovšem to je jako jít jen proto, abych šel; žít jen proto, abych žil... **Jdu, abych došel Lásky a Štěstí; žiji, abych miloval! Člověk žijící jen aby žil, nežije – přežívá. A ten, kdo v životě jenom přežívá, jako by nikdy nežil!**

Kdo v Jeho existenci nevěří, vydává se na dlouhou, předlouhou pouť! Musí jít a všechny ty kameny na Zemi, v naší galaxii a vůbec v celém Vesmíru obejít a nahlédnout pod **každý** – i pod ten poslední z nich! Kdyby byť jeden poslední vynechal, nikdy by nemohl vědět, zdali by ho právě pod ním nenalezl. Jenom jestli ho ani pod tím posledním nenalezne, bude moci přestat

věřit – bude již vědět (rozumět), že neexistuje! Ovšem dokud všechny ty kameny neobejde, nebude moci nic jiného, než věřit v Jeho neexistenci – nebude moci vědět; nebude moci rozumět!

Lidé rozvíjející znalosti rozumí (začínají rozumět) tomu, že skrze znalosti Boha nalézt nelze, jelikož s každou novou znalostí vyvstane více otázek než odpovědí – nebudeme tedy schopni nahlédnout pod všechny ty vesmírné kameny, pod nimiž by se Bůh mohl nalézat; tím ho ani nebudeme moci nalézt (vědět).

Kdo sešel z cesty víry v Boha, pouze nastoupil jinou cestu. Cestu, na níž bude víry potřebovat nikoli méně, než ten, jenž v Boha věří, ale naopak **více**, protože jeho pouť bude neskonale delší a strastiplnější!

Nevěřit, že existuje Bůh, to vyžaduje skutečnou víru; oddanou a vytrvalou víru! A jestliže ti „bezvěrci“, které za jejich „nevíru“ popravujete, musí být víře daleko oddanější než vy – rovněž věřící – tak koho to vlastně vraždíte?

Nevěřit mohou Ti, kteří už vědí (rozumí). Z nás ostatních věří každý!

Andílek pouště

Je to Strach, kdo poskytuje víře prostor obývat naše životy! Jedině s vědomostí (porozuměním) přichází procítěný klid a přijetí – Láska. Nač se bát něčeho, čemu rozumím, co vím?! Nemám-li více než víru, bojím se skutečností, o nichž nevím; věcí, jimž nerozumím – toho, co může moji víru (mě) ohrozit... Řešením není více věřit – řešením je začít vědět (rozumět)! Pojdme se přestat bát!

Řekněte – čemu na světě věříme, a čemu opravdu upřímně rozumíme?

Věčný sen

Pokud se najde někdo, kdo na Tebe nedokáže chvíli počkat, pak není hoden toho, abys za ním spěchala!

Je-li Tě někdo opravdu hoden, potom to budeš ty, kdo ho nenechá čekat. Alespoň ne příliš. Jinak by on čekal na někoho, kdo není hoden jeho!

Volba, zdali tomu budeš věřit, patří – jako i ve **všech** ostatních případech – pouze Tobě. Ty si zvolíš cestu, po které se v životě vydáš! Ty rozhodneš o tom, čemu a komu budeš v životě věřit; čemu a komu budeš v životě rozumět – Ty a nikdo jiný – jelikož **Ty jsi tady na Zemi za sebe, pro sebe a kvůli sobě! To ale neznamená, že jsi tady sama!** Vždyť pohleď, jak jsme všichni překrásné bytosti! S kým se rozhodneš sdílet svůj život je (a vždy byla) Tvá volba! S veškerou Láskou Tobě, Severní hvězdičko.

Láska

Láska je...

Je rozdíl mezi Láskou a šílenstvím!

Shakespearovy postavy Romea a Julie Lásku nikdy nepoznaly! Jejich příběh je možná nejzářivější ilustrací naprostého šílenství. Láska je tichá a klidná. Jejich příběh takový nebyl.

Láska je ta, na níž lze snad nejspíše poznat, jak ubohá a málo výmluvná jsou slova, která používáme pro komunikaci mezi sebou. Ten, kdo poznal Lásku, ví, jak málo výstižné slovo „Láska“ samo o sobě je už jen tím, že ho vyslovíme. Něco tak překrásného a naprosto úžasného pouze slovy – černými tahy na bílém papíře – zachytit prostě nelze! Kdo jednou porozuměl, jaká Láska je, kdo je, kde je, odkud přichází, kdo již ví, že slovy je její rozměr absolutně nezachytitelný, ten porozuměl úplně všemu a nemá se dále čemu v životě učit!

Láska osvobozuje! Láska nesoudí, nehodnotí, nepřikazuje, netrestá ani nechválí! Láska je náš průvodce vesmírem, životem, každým nádechem. Můžeme předstírat, že není. Můžeme před ní zavírat oči. Nemůžeme ji však nikdy zničit – donutit přestat

existovat. **I kdyby přestal existovat člověk, nepřestala by existovat Láska!**

(Jako se člověk prsty dotýká jiného člověka, tak se **Bůh dotýká Láskou nás – Láska je Jeho přirozeným a jediným projevem!** Láska je pro člověka jako voda a sluneční svit pro rostliny, přičemž voda a slunce jsou pro rostliny rovněž Láska. Láska je jako Pravda – jediná stejná pro každého z nás – nezávisí na nás; a zdali ji dokážeme poznat, je rovněž jenom na nás!)

Boj o „svého“ milovaného, neschopnost nechat ho odejít není projevem Lásky! To je projevem šílenství! Láska mezi partnery se projevuje tím, že jeden druhému darují, skutečně darují svůj cit, aby ten druhý mohl kdykoli odejít. Pokud by cit druhému partnerovi bránil v odchodu, potom to není Láska. **Láska daruje Svobodu**, neboť sama je dokonale svobodná! **Svoboda, volnost a nezištná péče jsou projevy Lásky!** Ten z partnerů, který dává prostor druhému, aby mohl kdykoli odejít, skutečně miluje – dává mu Lásku. Láska totiž znamená, že nám záleží na Štěstí toho druhého, i kdyby tím Štěstím pro něho měl být někdo jiný, než my. Je-li Láska to, co k němu cítíme, necháme ho odejít, aby mohl být šťastný. Jestli to nedokážeme, jsme vůči němu majetníci, vyděšení z toho, co bude s námi. A to není Láska! Možná to nebude jednoduché, ovšem milujeme-li skutečně,

necháme ho odejít – vždyť si z celého srdce přejeme, aby byl šťastný; a on přece odchází za Štěstím! To je čistý projev Lásky – dávat své milované osobě prostor k odchodu, bude-li její Štěstí čekat jinde. To je Láska! **Všechno** ostatní je pouhým obchodem s uspokojením – **šílenství**.

Láska nesvazuje. Naopak! Osvobozuje, dává křídla! Není to „Já Tě miluji, proto Tě nemůžu nechat odejít“. Je to „Já Tě miluji, můžeš tedy odejít kdykoli, přičemž já Ti ještě z Lásky dám na cestu pusu na tvářičku, abys za tím svým Štěstím skutečně došla“. Láska nám nikdy nedovolí říci „Ty moje...“, „Ty jsi má...“, „Ty patříš mně“!

Proto **žádné manželství nemůže být o Lásce!** Upřímně se milující partneři rozumí tomu, že spolu nemohou žít v žádném podobném svazku, kdy jeden **patří** druhému. Sama jeho podstata by je připravovala o jejich Lásku! Manželství by jim bralo možnost projevovat Lásku jeden druhému – dávat prostor, aby partner mohl kdykoli odejít za svým Štěstím, nebude-li ho již více nalézat u té osoby, s níž je nyní. Manželství není projevem Lásky, spojuje lidi Strachem – formálním vztahem! Pro Lásku v něm není místo.

Láska není omluvenka promiskuity! Vyspat se s někým a poté mu vyčítat jeho neLásku k nám, jelikož nás nechce nechat odejít, abychom se zítra mohli vyspat

zase s někým jiným, to není Láska! Láska je, když si před nás milující člověk klekne a při pohledu na nás mu tečou slzy po tváři z pohledu na to, jak jsme krásné, jak jsme nádherné barevné bytosti – je to jeho Láska k nám, co mu dovoluje nás skutečně vidět! Láska mu ukazuje cestu, jak o nás opravdu hluboce a upřímně pečovat. Jestli i my milujeme, je to rovněž Láska, kdo ukazuje nám, jak pečovat i o něho. Načež si všichni tu péči budeme vzájemně dávat **darem! S Láskou vždy přichází péče!** Péče jako **dar** milující osoby.

(Jeho Láska k Vám se bude starat o to, aby na Vás – ten čistý Diamant – pořád dopadaly sluneční paprsky a Vy jste mohla neustále zářit jako jasná hvězda na noční obloze! Bude-li se snažit Vás zahalit, schovat před zraky ostatních, i před paprsky slunce, aby Vás měl pro sebe, aby Vás nikdo nemohl být jen zahlédnout, nemiluje Vás! Nemiluje a jeho neLáska k Vám Vás nikdy nerozzáří! Aby Diamant ve Vás mohl zářit, potřebuje světlo – čím více světla, tím více bude zářit. **Žádný Diamant ve tmě zářit nedokáže!** Diamant je **Každá** z Vás!; tak krásný a ryzí, že vedle něho i ty nejcennější drahé kameny ztrácí svoji váhu a mění se v plážové oblázky zmítané mořským příbojem... Vždyť Vy Všechny jste přece Ženy!)

Milovníci žen o ženy s Láskou pečují!

V partnerském vztahu Láska poskytuje bezpodmínečné přijetí – nejhlubší porozumění – ze strany milujícího člověka. To, kdy jeden druhému bezesbytku věříme natolik, že za mírného světla svíčky sedíme proti milované osobě, rukou se fyzicky něžně dotýkáme jejího srdce a klidným, něžným, pronikavým pohledem ji hladíme uvnitř po její duši. Láska nám ukazuje cestu k naprosté důvěře a skrze ni cestu k absolutnímu sdílení – zkušenosti, v níž na chvíli přestáváme duchovně existovat jako dva oddělení lidí. Zkušenosti, z níž se vracíme obohaceni o **celý** život našeho protějšku. Vedle toho je třeba i hodinový orgasmus asi stejně signifikantní jako igelitový pytlík bezděčně unášený větrem. Ovšem jakmile se naučíme absolutně sdílet, můžeme absolutně sdílet i během milování – což se díky sdílení skutečně stane „aktem Lásky“, nikoli pouze aktem vlastního uspokojení. Pro takovou galaktickou zkušenost již nemám slova, jenom něžný úsměv, který mi na tváři kouzlí Láska!

Pokud tedy manželství není o Lásce, někdo může namítnout, že to je trvalý svazek za účelem výchovy dětí v pevném a stabilním rodičovském prostředí! V jakém prostředí ale dokážou vyrůst láskyplnější a šťastnější děti? Z jakého prostředí mezi nás přicházejí více milující

a mírumilovní lidé? Z prostředí, kde spolu dva lidé žijí v lásce – v milujícím, tichém porozumění jednoho druhému? Nebo z prostředí, v němž dva lidé jeden druhému patří?

Veliký Stvořitel

Jsme krásné bytosti; živá, nádherná stvoření... zrovna jako všichni ostatní. Žijeme-li naše životy v Lásce, není žádných chyb, jichž bychom se kdy mohli dopustit. Žijeme-li naše životy v Lásce, provází nás jimi na každém kroku Štěstí!

Jako se my rukou dotýkáme těla jiné osoby; jako se něžným slovem dotýkáme duše jiného člověka, tak se i Bůh dotýká nás – **Láskou!** Láska a porozumění jsou to, čím se Bůh dotýká živých bytostí! **Bůh není generál armády – nepřikazuje, nezakazuje, nevydává zákony, nechválí, netrestá! To pouze my ho do této role stavíme, protože sami se sebou neumíme jednat jinak.** Neumíme s lidmi okolo sebe jednat jinak, než tím, že jim rozkazujeme, zakazujeme, stavíme do systému zákonů, nařízení a trestů; neumíme to ani se sebou samým! To ale Bůh nedělá! **Boží dotek je Láska, nic jiného!** A Láska neumí zakazovat či přikazovat. Láska neumí dávat zákony a nařízení. Láska neumí trestat. **Láska dává Svobodu a volnost!** Láska osvobozuje, odstraňuje pouta a omezení, daruje prostor, místo na slunci **každému z nás! Láska dává darem!** To jenom my lidé, jelikož neumíme mít láskyplný vztah sami k sobě, dáváme Bohu vlastnosti přísného, otupělého otce, který nám rozkazuje

a trestá. Kdybychom byli schopni milovat sami sebe, rozuměli bychom – Bůh je náš stvořitel, náš průvodce, i náš největší Učitel v životě. Bůh nepřikazuje, netrestá, ani nechválí; **učí nás!**

Bůh nestvořil Vesmír poručením. Bůh nestvořil Zemi ani člověka rozkazem. Ne! Poroučí a rozkazují lidé! **Bůh žádá!** Žádá tím nejláskyplnějším hlasem a nejmilejším slovem, tím nejněžnějším dotekem a nejsoucítějnějším záměrem. Zákon – rozkazy nebo zákazy – je výmysl lidí, nikoli Boha. Bůh nás jen láskyplně žádá a obdarovává Láskou. Bezpodmínečně!

...i ten, jenž nám měl přinést Deset božích přikázání, nepřinesl přikázání, nýbrž Deset božích požádání! On sám i jiní to možná chápali jako přikázání, neboť sami uměli pouze rozkazovat a zakazovat. Kvůli tomu nemohli to, co nám snesl ve svých rukou, nikdy správně pojmenovat! Přinesl lidem Deset božích požádání, nikoli přikázání. Deset božích požádání, v nichž Bůh lidi žádá, aby se zdrželi nějakého jednání, nebo naopak něco činili, aby náš život byl bohatší, klidnější, mírumilovnější, abychom mohli žít v Lásce, ne v boji, nenávisti, strádání a válkách!

Dar a požádání jsou Láska – dotek Boha věnovaný nám. Přikázání nikoli! Proto **neexistuje nic takového jako boží zákon!** Každý zákon je buď zákaz, nebo příkaz,

nikdy ne žádost. Požádání není zákon! Žádá-li nás někdo, je přece docela na nás, zdali se rozhodneme učinit to, oč nás žádá. Pokud jsme konfrontováni zákonem, nemáme jinou možnost, protože za každým nedodržením zákona následuje trest (vynucení). **Zákony a tresty jsou nejjasnější příklady světských institucí v lidské společnosti!** Jakýkoli zákon je světský zákon, jelikož Bůh zákony nezná! Děje-li se něco ve světě, děje se to z toho důvodu, že Bůh požádal, nikoli přikázal – padá-li jablko ze stromu směrem k zemi, tak se to děje na láskyplnou, procítěnou a něžnou žádost Boha, ne proto, že by Bůh nařídil; ne proto, že by Bůh vytvořil takový zákon! Zákony, ale i tresty, jež přinášejí následky za neuposlechnutí zákona, jsou záležitost nepřicházející z Lásky! Přichází od člověka, který pomocí zákonů, přikázání, zákazů a trestů chce jenom získat kontrolu a moc nad jinými lidmi.

Není tedy vůbec třeba bát se neuposlechnout zákony ve jménu toho, že bychom se proviňovali proti Bohu! Nikoli. Překračováním zákona se protivíme vůli a moci jiného člověka, ne Boha. Bůh zákony nevytváří! Směřuje-li vůči nám nějaký trest za neuposlechnutí zákona, potom tento trest rovněž přichází z rukou člověka, nikdy ne Boha. Bůh netrestá! Bůh je stvořitel, průvodce a Učitel, nikoli vězeňský dozorce. **Náš život není vězením, jehož mříže a stěny tvoří boží zákony, zákazy, přikázání a tresty!**

Kdybychom dokázali mít krásný vztah sami k sobě a milující vztah k lidem kolem sebe, věděli bychom již od samého začátku, že Bůh se nachází v Lásce – daru a v láskyplné žádosti. To jsme ale zatím nedokázali. Nedokázali, a tak dáváme Bohu vlastnosti jako by byl jeden z nás – tyran; rozkazující, zakazující, zákony tvořící a trestající tyran. **Zákazy, rozkazy, zákony i tresty, to vše pramení ve Strachu!** Strachu z toho, že někdo nebude dělat to, o čem ho požádáme. Strachu z toho, že ten někdo si zvolí nedělat to, o čem byl požádán, což je volba žádosti zcela přirozená. Volba, jež patří tomu, kdo byl žádán; načež ten ji může docela samozřejmě a bez jakýchkoli následků využít. Vždyť byl přece žádán! To je Láska. To je něžná, milující žádost, která je Bohu vlastní!

Jak bychom mohli věřit, že Bůh má Strach? Jak bychom mohli věřit, že se Bůh bojí – dává zákony, nařízení a trestá?! Člověk se bojí, Bůh nikoli! Jakýkoli zákon pochází vždy od člověka, nikdy ne od Boha. Bůh z Lásky a s Láskou žádá a daruje. Člověk ze Strachu rozkazuje, zakazuje a trestá! Strach je největší hřích člověka, ne Boha! Cožpak můžeme věřit tomu, že i Bůh sám sebe zotročil Strachem stejně, jako to udělal člověk? Kdyby se Bůh svázal Strachem, už by nebyl Bohem – byl by jedním z nás!

**Bůh s Láskou žádá. Člověk ze Strachu rozkazuje
a vynucuje.**

Soudy, tresty a odpuštění

Bůh nás žádá, abychom si odpouštěli! Netrestali, nemstili se jeden druhému – odpouštěli si! Bůh nás o to žádá od samého začátku. Rovněž Velcí lidé, když se nějací mezi námi objeví, po nás žádají umění odpuštění. Konečně díky tomu to jsou Velcí lidé. Kdo nežádá odpuštění od ostatních a sám ani odpouštět neumí nebo jím nenaplníuje svůj život, nemůže být **nikdy** Velký člověk! Jen tehdy, pokud odpouštíme a žádáme odpuštění i od ostatních, můžeme být (konečně i jsme) Velkým člověkem.

Proč nás všichni Velcí lidé i Bůh sám žádají o to odpouštět si? Žádají nás o to z toho důvodu, abychom nebyli pouhými otroky historie a všichni mohli žít v míru a porozumění. Ne pouze v časech neustálé přípravy na válku jako odvetu za odvetu, která byla odvetou za odvetu, jež byla zase odvetou... za to, že kdysi dávno někomu chyběl smysl pro humor, špatně pochopil vtip a dovolil Strachu – našemu největšímu hříchu – stát se pánem nad jeho životem. **Strach žene naši touhu mstít se! Strach žene naši touhu trestat!** Strach, nic jiného.

Trest je odvěta! Kdyby to neměla být odvěta, nemohl by to být trest. Trest je vždy odvetou, pomstou

za to, že se cítíme dotčení, podvedení, ublížení. Trest ale vytváří nenávist. **Trest nevytváří klid a mír!** Vždyť je to msta! Jak může msta vytvářet klid a mír? Trest vytváří jenom zdánlivý pocit spravedlnosti. Klid, mír a porozumění mezi lidmi dokáže vytvářet **jedině odpuštění!** Trest vhání pachatele do rukou nenávisti. Nakonec tedy jsme obklopeni oběťmi, jež nenávidí pachatele; společností, jež ho rovněž nenávidí; a pachatelem, který nenávidí oběť i společnost za to, že ho trestá. Každý z nich nenávidí, načež tato nenávist vytváří další a další oběti!

Právě ona **nenávist** nám zaručí to, že magický kruh trestů a odvet nikdy nedojde svému konci! Jediný způsob, jak toto šílenství zastavit; jediný způsob, jak z tohoto kruhu vystoupit – přinutit ho přestat existovat – je odpustit. Odpustit pachateli to, co nám provedl, jak moc nám ublížil. A odpustit i sobě schopnost nenávidět a dožadovat se pomsty – potrestání. Proto nás každý Velký člověk i Bůh žádají o odpouštění. Hluboce totiž rozumí, že nebudeme-li si odpouštět, budeme pouze vytvářet stále více obětí bez sebemenší naděje na klidný, mírumilovný a vyrovnaný život v Lásce!

Pojďme zkusit místo našich Ministerstev války (pardon – Ministerstev obrany – moje chyba) a Ministerstev spravedlnosti („spravedlnosti“) vytvořit

Ministerstvo bezpodmínečného odpustění! Ne? Pravda – na odpustění se nedají vydělat žádné peníze, zatímco na válce velmi mnoho! Z odpustění neplyne **žádná** moc nad životy lidí. Ze Strachu naopak plyne **veškerá** moc nad jedním člověkem i celou společností.

Abychom se skutečně postavili této moci Strachu, stačí si odpustit! Nic víc, nic míň. Odpustit těm druhým to, co nám udělali; odpustit i sobě, že jsme si dovolili ty druhé za to nenávidět. Není jiné (ani bezpečnější, ani rychlejší) cesty k Lásce – Šťěstí, než skrze odpustění! **Odpustění nás osvobozuje.** Kouzelnou hůlkou z nás shazuje všechny ty řetězy a pouta, jimiž jsme se pečlivě svazovali po celý náš život od samého začátku, až do doby, než jsme se naučili odpustit si. Odpustění je klíč ke Svobodě! Se Svobodou přichází Láska a s Láskou přichází Šťěstí a naplnění. Stačí si odpustit. Až jednou budeme opravdu chtít žít v míru a prosperitě – není třeba nic dělat, není třeba nic říkat – **odpusťme si.**

Bůh i Velcí lidé upřímně rozumí principu odpustění – bez něho nás nečeká nic jiného, než válka, utrpení, šílenství a strádání; svět, v němž spolu žijeme dnes. **Svět, jemuž vládne Strach.** Svět, ve kterém žijeme díky naší volbě!

Strach je největší otrokář našich životů. Postavit se Strachu vyžaduje odvahu. S odvahou se Strachu sice

postavíme, s jistotou ale prohrájeme! Postavit se Strachu a zvítězit nad ním – to vyžaduje odpuštění! Odpuštění je ten Jediný a Největší mírotvůrce – neutralizátor Strachu navracející nám do rukou moc nad naším vlastním životem, jež do té doby ovládal a kontroloval náš Strach.

Strach je otrokář životů. **Odpuštění** je osvoboditel!

Pro mnohé z nás je odpuštění naprosto cizí, snad až nepředstavitelný pojem. Umíme spíš žít ve válce, ve Strachu – vždyť to děláme celý život! V den, kdy se rozhodneme se Strachem skoncovat, se budeme muset nejdříve začít učit porozumění – odpuštění. To může chvíli trvat... Nemysleme si však ani na vteřinku, že na to nejsme připraveni, jelikož to by nebyla Pravda – **každý z nás přichází na svět připraven!**

Boží stát

Stát, jehož nejvyšším „zákonem“ je slovo Boží – láskyplná, tichá a milující žádost – musí být to nejkrásnější, nejmírumilovnější a nejsvobodnější místo pro život na celé Zemi! V takovém státě neexistují ozbrojené síly, jež lidé budují ze Strachu. V takovém státě neexistují tresty, neboť nejsou Bohu vlastní, pouze člověku, jenž je používá ze Strachu. V takovém státě neexistuje žádná síla, která by něco vynucovala na obyvatelích tohoto státu – Bůh se nebojí, s Láskou žádá; jenom člověk má Strach, z toho důvodu rozkazuje a vynucuje. V takovém státě lidé nanejvýš slušně, láskyplně a něžně žádají jeden druhého, nic si ale nenutí a dopřávají si navzájem maximální Svobodu. To i přesto, že někteří dělají něco, co si oni sami nepřejí – celým životem se starají o jejich Svobodu a volnost, aby to, co si nepřejí, mohli dělat i nadále. Kdyby se totiž proti nim stavěli násilím či zlobou, stavěli by se tím proti Bohu! V takovém státě lidé upřímně a beze Strachu sdílejí svoje bohatství.

Stát, v němž neexistuje žádný zákon, díky tomu ani žádný trest. Stát, v němž lidé tiše, s respektem žádají jeden druhého; kde ani jeden nestojí výše, než ten druhý a ani jedna nestojí níže, než ten druhý či ta druhá. Stát,

v němž lidé žijí ničím nesvazovaní do posledního úplně svobodně – jenom takový může být boží stát! Vládne-li ve státě zákon (zakazování či přikazování), trest, nevolnost, nerovnost, nemožnost naprosto svobodné osobní volby, jakákoli forma násilí a vynucování, potom to již není stát žijící podle boží žádosti! Je to stát, v němž vládne touha lidí mít moc nad jinými lidmi; stát, jehož nejvyšším vládcem není Láska, nýbrž Strach! Strach těch, kteří nehledě na boží žádost jen využívají Jeho jméno k získávání moci nad námi ostatními a vymezují se přitom jako nikým nedotknutelní.

(... a oni to buď nevědí, což je samo o sobě příšerné. Nebo to vědí, avšak úzkostlivě tají a odmítají, protože rozumí tomu, že kdyby opravdu postavili stát okolo láskyplné boží žádosti, přišli by tím o moc nad námi – svými „ovečkami“; o možnost vládnout svým „poddaným“ – obyvatelům státu. Pro takový případ zděšením ani nenacházím slova!)

Čím více osobní Svobody ve státě vládne, čím méně zákona, čím méně vynucování, čím méně je ve státě vlastní udělovat tresty – tím je Bohu bližší a bližší. Stát bez osobní Svobody, se silnými zákony a nelítostnými vynucovači těchto zákazů a příkazů; stát, na jehož území se krutě a nevybíravě trestá – takový stát nemůže být Bohu vzdálenější!

Já žena, Já muž

Jsme jenom **člověk** – lidská bytost žena, nebo **člověk** – lidská bytost muž.

Muži, jež silou vymáhají, že ženy nebudou mít stejná práva a možnosti, jako oni, nesdělují ženám nic jiného, než že žádná z nich není v jejich očích hodna toho být člověkem – bytostí, za niž se muži považují. **Role žen a mužů jsou v životě přirozeně jiné, ale všichni jsme prostě lidmi!**

Není žádné další dělení – nic jako kultura, tradice, etnická skupina – nic takového! Cokoli jiného postavíme za to, že jsme buď žena, nebo muž, děláme jen proto, abychom se mohli vyčlenit, odlišit; ze své vlastní vůle postavit sebe nad ty ostatní – všechno děláme ze Strachu, z touhy po tom být nejlepší, být speciální, být vyvolení, abychom tím byli hodni Lásky! K jakémukoli vyčleňování a rozdělování nás vede víra – víra v to, že díky tomu dojdeme Lásky a Štěstí! Ačkoli už tím, že se definujeme jako ženy – muži se vyčleňujeme. Všichni, každý jeden z nás, jsme „**pouze**“ lidé – člověk, nic víc.

Společnost, jež není v rovnováze mezi ženami a muži, nemůže žít volně v míru a klidu! Jak by mohla,

když není vyrovnaná? **Mír a klid plyne vždy z rovnováhy,
z vyrovnanosti!**

Svět

Tento svět patří nám, každému z nás! Každému z nás! **Je zde Pro nás, je zde Kvůli nám a Díky nám!** Na tom není nutné si cokoli zasloužit. Je třeba si to jen **uvědomit** – uvědomit skrze cestu k Pravdě – skrze cestu sama k sobě – skrze poznání sama sebe. Ostatní živé bytosti tady na Zemi se s tou vědomostí rodí, zato my... my máme svůj Strach.

Uvědomme si to!

Michael Jackson

My jsme středem vesmíru! My jsme Ti Jediní, na nichž záleží!

Není důležité, aby to viděli ostatní. **Je důležité, abychom tomu rozuměli my!**

To **my jsme zabili Michaela Jacksona** – naše šílenství směřované vůči němu! Zatímco on toužil po Lásce a každou svojí písní a pohybem nám tu svou dával darem, jediné, čeho se dočkal od nás, bylo šílenství, ne Láska! Michael byl skvostným příkladem skutečnosti, že si ani za veliké bohatství, které on během své kariéry získal, nemůže nikdo z nás nic koupit! Můžeme nanejvýš věřit, že ano. Za Lásku se neplatí penězi! Za Lásku se neplatí, tečka. O tu se žádá! Ta se dává a dostává darem!

I když Michael žádal (velmi vroucně a velmi upřímně – konečně mezi námi kolují miliony kopií jeho žádostí o naši Lásku), dostával nazpět jen šílenství, jen křik nás – nenasytných fanoušků. Pouze poklony směřované vůči jeho mistrovství, bezpočet žádostí o autogram, žádosti o interview, žádosti o fotografii... Jenom jsme si od Michaela brali, aniž bychom mu kdy za jeho Lásku,

kterou nám rozdával plnými hrstmi, dali darem něco nazpět! Nikdy jsme mu nedali prostor, aby se mohl mezi námi sám v klidu projít po pláži za svitu zapadajícího slunce, aniž by ho kdokoli z nás vyrušoval! Nikdy jsme mu nedali prostor, aby si mezi námi mohl sám dojít k baru pro své oblíbené pití! Nikdy jsme ho tiše neobjali a nepoděkovali mu za jeho Lásku! Nikdy! **Kdyby ano, neodešel by od nás tak předčasně!**

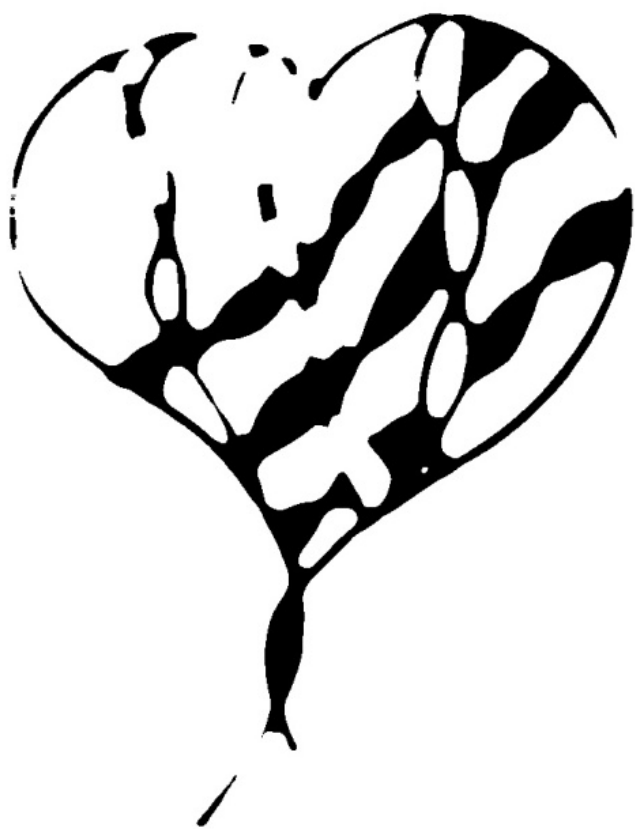
Jediné, čeho se mu od nás dostávalo, bylo šílenství, jímž jsme ho uvěznil. To my – jeho nejvěrnější a největší fanoušci – jsme zabili Michaela Jacksona! Každý z nás, kdo ho nezahrnoval ničím jiným, než penězi za jeho desky a požadavky (naléháním, vynucováním si). Každý z nás, kdo si od něho bral, ale ničím opravdovým mu neoplatil!

Přestože byl Michael výjimečný, jeho největším přáním bylo být zase jedním z nás – obyčejnou, svobodnou a volnou bytostí. Naše neschopnost darovat mu za jeho Lásku Svobodu a volnost; naše neschopnost dát mu prostor dýchat, bylo to, co ho připravilo o jeho život! On věděl (porozuměl), že si za bohatství Lásku nekoupí! Ačkoli měl zdánlivě všechno – jmění i davy šílených fanoušků – chybělo mu to základní! To základní, co každého jednoho z nás drží při životě již od narození a co je pro nás stejně důležité jako voda či spánek. A to

byla naše vina! On se rozhodl rozdat se nám skrze své písničky a skrze svůj tanec, za což jsme mu my oplatili ničím. Tedy vším, jen ne Láskou – vším, jen ne tím, na čem záleží!

Přál si být volný a svobodný jako kdokoli z nás, protože si všiml, že víra v bohatství a slávu (moc) mu Lásku do života nepřivede, čímž ho nemá kdo dovést ke Štěstí a naplnění – podobně jako každý, kdo kdy porozuměl, že víra v bohatství a moc nevede k Láске ani ke Štěstí, nýbrž zase jenom k víře v bohatství a moc!

... Michaela Jacksona, **i mnoho dalších!**

Vesmír astrolog

Je možné zpochybňovat astrologii? Vždyť je přece naprosto logická a elegantní! Tedy měla by být alespoň pro ty, kteří věří, že Bůh neexistuje.

Pro tuhle skupinu **věřících** (v Jeho neexistenci) vesmír vznikl před 13.7 miliardami let z Velkého třesku – okamžiku, před nímž podle moderní fyziky neexistoval ani prostor, ani hmota, ale ani čas. Velkým třeskem začala pouť veškerého bytí. Teprve před několika málo lety – roku 1859 – přivedl Charles Darwin na svět myšlenku o vývojovém procesu – evoluci formující život na naší planetě. Vývoj života ovšem nezačíná až vznikem života samotného. Vývoj života začal dávno předtím, už před zmiňovanými 13.7 miliardami let, kdy se zrodil vesmír. Právě v tu dobu vše začíná!

Život by nikdy neexistoval, pokud by nejdříve nevznikl vesmír. Život by nikdy neexistoval, kdyby se nejdříve nezformovaly planety a slunce do soustav a galaxií. Život by nikdy neexistoval, kdyby v dokonalém prostředí jedné z těchto slunečních soustav nevznikla modrá planeta, jež dokázala zrodit život. Nebýt toho všeho, život by nikdy neexistoval! Proto cesta života začíná před těmi mnoha miliardami let. Bez všech těch vzájemně na sebe

navazujících vlivů, které se teprve učíme pojmenovat, by tu dnes nikdo z nás nebyl. My – každý jeden z nás, i naše kočka, kůň, jakékoli jiné zvíře, jakýkoli jiný tvor i stromy a květiny – jsme výsledkem evoluce od samého počátku vesmíru (od posledního Velkého třesku)! My jsme to, co kosmos – příroda dokázala vytvořit za celou tu dobu.

Život je jako střecha domu. Dříve však, než můžeme položit střechu, musíme postavit základy, na základy můžeme postavit stěny a až na ty stěny můžeme položit střechu. **Dům bez střechy je nesmysl a bez domu bychom střechu nikdy nepostavili!** Otázka není: „Je možné, aby na nás měl vesmír nějaký vliv? Cožpak ty věříš, že postavení planet se nás může nějak dotýkat?“ Skutečnou otázkou je: „Jak můžeš věřit, že se nás nic ve vesmíru netýká, jestliže tu jsme již 13.7 **miliardy** let a od samého začátku až po dnešní den jsme vždy byli, jsme a budeme součástí naprosto všeho, co se v něm děje? Cožpak ty věříš, že celou tu dobu jsme izolovaní od kosmického dění okolo nás?“

Rozhodneme-li se chtít, můžeme astrologii (zatím) „pouze“ věřit, jelikož jí nerozumíme. Jakmile jí porozumíme, budeme moci přestat věřit a začít vědět – budeme rozumět! Tomu, že mi jablko ze stromu spadne na hlavu, když budu stát přímo pod ním, nemusím věřit. Tomu už rozumím...

S dnes používanými vědeckými nástroji nedokážeme astrologii porozumět. Nicméně ten, kdo definuje naše vědecké nástroje, není náš soused, jehož se bojíme, načež se mu s mlčením vyhýbáme. Jsme to my! Budeme-li jí chtít porozumět, bude stačit se jen trochu snažit. Již dnes je tu mnoho lidí, kteří jí rozumí! Není to o neschopnosti globálně jí porozumět. Spíše porozumět nechceme. Kdybychom chtěli, museli bychom trochu pozměnit náš pohled na svět; museli bychom trochu pozměnit dnes používané „vědecké“ nástroje. Právě to si nepřejeme. Naše současná věda a znalosti o světě, které nám ona věda dává, nám (zdánlivě) vkládají do rukou sílu a moc! Moc nad přírodou, událostmi, osudy; moc a kontrolu nade vším, čím jsme a čím je svět kolem nás. Nechceme porozumět astrologii – prostředky, jež by nám takové porozumění umožnily a zprostředkovaly, by nám **sebraly** právě tu moc, jíž vládneme dnes. A **moc je něco, čeho se my lidé vzdáváme velmi neradi... protože věříme, že bez moci nebudeme schopni dojít Lásky; že bez moci nejsme hodni Lásky!**

Lidé **věřící** v Jeho existenci, se mohou zcela oprávněně tázat: „Ty doopravdy věříš, že by na nás planety a hvězdy mohly mít nějaký vliv, když jsme zde byli stvořeni teprve den přede včerejškem?“ Oni opravdu mohou! Z pohledu jejich víry něco takového jako astrologie skutečně nemůže dávat smysl.

**Pro bytost, jež tiše rozumí životu a vesmíru, je
astrologie naprosto přirozená a samozřejmá.**

ET

Doletíme někdy ke hvězdám? Budeme-li dále žít a rozumět světu stejně, jako mu rozumíme nyní, potom jistě ano! Je to ale to, co doopravdy chceme? Je to naše skutečné přání? A jsme to pouze my – lidská rasa z planety Země – kdo chce doletět ke hvězdám? Nebo je nás více?

Začínali jsme s kusem opracovaného kamene a během let jsme došli až tam, kde stojíme dnes. Nehledě na to, jak gigantický je to kus cesty z pohledu technologie, je tu ještě jedna cesta, po níž jdeme; respektive, po které bychom rovněž měli jít. Vzdálenost, již jsme na ní ušli za tu samou dobu, co jsme šli i po té první (technologické), už tak ohromující není. Vlastně je zarážející! Tato druhá cesta je cesta vědomosti – porozumění životu, vědomosti o světě kolem nás. Je zarážející, jelikož za celou dobu jsme na ní neušli ani o krůček dále! Za celou dobu, co jsme po té naší první cestě poodešli od vhodně opracovaného kamene až k dnešním znalostem a možnostem; za celou tu dobu jsme se na té druhé cestě – cestě porozumění – nepohnuli ani o krok! Ta samá vědomost, na chlup to samé porozumění pohánějící nás k tomu, abychom v pravěku opracovávali kameny; to samé porozumění,

absolutně ta samá vědomost, nás dnes motivuje k tomu pracovat na moderních projektech. **Technologicky jsme se z pravěku jistě dostali, porozuměním však nikoli!**

Stejně jako tehdy v pravěku nám i dnes naše současná technologie poskytuje jenom jedinou službu – **účinněji „dobývat“** – být rychlejší, přesnější, výkonnější, úspěšnější, mocnější... Je nám nástrojem k ovládnutí událostí okolo nás. **Dobývat** je jediným účelem technologie. K tomu jsme ji začali využívat v pravěku; k tomu jsme ji po proudu dějin vždy využívali; k tomu ji využíváme i dnes a k tomu ji budeme využívat vždy, dokud ji budeme pěstovat a rozvíjet. **Víra v moc (touha dobývat) je matkou i otcem technologie!**

Tak jako den je čas, během něhož vládne slunce a noc je čas, kdy vládne měsíc, tak i ostatní obyvatelé vesmíru využívají technologii! Jsem si jistý, že pro den i noc mají ve svých jazycích slova zníci jinak, než ta naše. S největší pravděpodobností mají i pro slova označující technologii jiná slova, než jsou ta naše. Ve své podstatě ovšem označují to samé. Tak jako noc nemůže být nikdy dnem, tak i technologie slouží v celém vesmíru všem jeho obyvatelům – nám známým i neznámým – pouze k jednomu – dobývání! Kdyby technologie sloužila k čemukoli jinému, než k dobývání, nebyla by technologií, byla by porozuměním.

Odpověď na palčivou otázku, zdali se máme bát bytostí z jiných planet, než je ta naše, pokud oni budou těmi, kdo nás kontaktují první – budou-li to jejich lodě, v nichž za námi přiletí – zní „**Ano**“! Ano – jelikož oni využívají technologii k tomu samému, k čemu ji využíváme my! Ano, protože za ovládacími prvky těch jejich úchvatných strojů budou sedět bytosti vizáží možná jiné, než my, porozuměním to však budou ti samí pravěcí lidé jako my! Ovšem dokážou-li oni najít nás dříve, než my je, budou to oni, kdo bude mít s pravděpodobností hraničící s jistotou technologicky navrch!

Podobně jako budu litovat nás lidi, dokáže-li nás někdo v tomto hlubokém vesmíru najít, bude mi velmi líto i těch, které případně za pomoci naší technologie dokážeme najít my. Jak taková konfrontace dopadne, to není ani v nejmenším těžké si představit – dnes a denně jsme jí svědky v našem vlastním prostředí. Konečně – příběh, v němž obrovskou moc vložíme do rukou pravěkého člověka, má jen jedno jediné, elegantní, naprosto logické a překrásné vyústění, nevyhnutelné zrovna jako východ slunce – **katastrofu**! Čím větší moc v rukou takového člověka bude, tím rozsáhlejší a ničivější bude i ona událost.

V našich dějinách prvním (opravdu i pro slepce) viditelným příkladem obrovské moci jsou jaderné

zbraně. Ironií našich životů je, že křehký mír, jenž nás jejich masovým nasazením obklopil, nepramení z touhy po míru, nýbrž ze Strachu ze smrti! Zjistoty toho, že kdyby někdo zmáčkl to „červené“ tlačítko, podřízl by si i svoji vlastní větev; vyhodil by do vzduchu sám sebe. Na konci jaderné války totiž není nic – ani život, ani naděje! Jaderné zbraně jsou ukázkou toho, kterak pravěký člověk vyšachoval sám sebe ze svojí vlastní hry! Láska k životu a touha po míru v nás žije pořád stejná, ať už dnes, nebo v nás tehdy s opracovaným kamenem v ruce. Přesto jsme bez ustání válčili, ničili, plenili a vraždili. Láska k životu nebyla ta, kdo nás dokázal zkrotit, ani touha žít v míru. Byl to až Strach! Strach z našeho vlastního konce, před kterým není úniku. Ten nám dal zatím nejdelší období „míru“ a umožnil tak „žít“. A do té doby, **dokud člověk nedojde porozumění, aby se od Strachu dokázal osvobodit a začal doopravdy plnohodnotně žít, bude muset být Strach i nadále tím, kdo bude udržovat „mír a klid“ mezi lidmi!**

Děkujeme tomu, kdo dal život našim rodičům. Děkujeme našim rodičům, že dali život nám; rovněž děkujeme Strachu – jejich i svému – za to, že nám dovolil si náš život **proti naší vůli** ponechat. Proti naší vůli, neboť **je-li to Strach, díky čemu ještě žijeme, nikoli Láska, tak skutečně žijeme proti své vůli!**

Mimochodem – Země už jednu invazi mimozemšťanů zažila! V momentě, kdy člověk přestal být součástí přírody a začal ji dobývat (ve chvíli, kdy se oddělil – odevzdal Strachu, víře v bohatství a moc). V tu chvíli se člověk stal ve svém domově cizincem →mimo-zemšťanem.

Přicházet v míru není otázka volby. Přicházet v míru je otázka porozumění! **Jestliže někdo přichází na křídlech technologie, mír je to poslední, čemu rozumí!** Technologie nepramení v míru, ani v porozumění! Pokud někdo na otázku: „Přicházíš v míru?“ odpovídá: „Ano!“ rozhodně v míru nepřichází! Pouze ten, kdo na otázku: „Přicházíš v míru?“ odpovídá: „Odpusťte mi. Já nerozumím Vaší otázce. Co je to mír?“ skutečně přichází v míru! Ten, kdo v životě bojuje a válčí, ví, co to znamená mír. Ten, kdo v životě neválčí, nemá o míru nejmenší ponětí – žije v něm! **Kdo v životě neválčí, dokáže přicházet opravdu v míru!**

Co to pro nás znamená? Znamená to zbrojit, hnát se pořád vpřed, abychom byli připraveni na moment, kdy se zde ET objeví s tím, že na něho okamžitě udeříme se vším, co bude v tu chvíli k dispozici? Znamená to, že ze Strachu před nepřítelem, jenž bude docela určitě o dost technologicky napřed (on dokázal najít nás, nikoli my

jeho), budeme zasvěcovat naše životy přípravě na válku, v níž tak jako tak nebudou naše vyhlídky příliš dobré? Nebo že prožijeme naše životy přípravou na válku, která sice nepřijde, nicméně technologie vyvinutá při její přípravě nám poslouží k tomu, abychom to byli my, kdo tam ve vesmíru někoho najde, čímž přivedeme válku pro změnu my k němu – k někomu, kdo bude pravděpodobně méně technologicky vyspělý oproti nám a my zde budeme ti ďáblové!? Ne? Co tedy máme dělat?

Všechny živé bytosti existují kvůli tomu, aby ve svém životě nacházely Štěstí! Veškeré živé bytosti v celém vesmíru – lidé, přírodní svět, živé planety, všichni (i ti mimozemšťané) – žijí právě z tohoto důvodu. Není důležité, vznikl-li život na Zemi, nebo byl-li sem nějakou formou dopraven. Není to důležité, protože ať je to jak chce, **pro nás to nic nemění!** My, stejně jako **všichni** ostatní, žijeme ze stejného důvodu a pro to samé!

Připravovat se na válku znamená již ve válce žít! Ve válce nikdo nikdy Štěstí nacházet nemůže! Přejeme-li si nalézat v životě Štěstí, nemůžeme válčit – ani se na válku připravovat. Jak se ale ubráníme, když nebudeme připraveni? Jak dokážeme být jen přežít, když nebudeme dostatečně ozbrojeni a ve střehu? Nijak.

Neubráníme! Neubráníme, jelikož nebudeme připraveni, a nebudeme připraveni, jelikož se nebudeme připravovat. Nebudeme znesvěcovat naše životy přípravou na válku. Nebudeme, protože po celou tu dobu, co bychom se připravovali, by nikdo nemohl v životě nalézat Šťěstí – ten prostý základní stav, do něhož nás vede Láska.

Pokud ovšem nebudeme připraveni, prohrajeme, padneme, nepřežijeme – to je velmi pravděpodobné. Nicméně do té doby, než padneme, do té doby, než si cizí válečníci vezmou naše životy, budeme moci žít Šťastně! A já nepoženu nikoho z nás do války jenom kvůli tomu, abychom mohli v nějaké válce „zvítězit“ a měli tak možnost žít dále ve válce (ve Strachu) ještě o další den déle! Ta správná cesta je odejít s tím, že jsem celý svůj život až do toho dnešního posledního dne žil Šťastně v Lásce – což je mimochodem něco, co ten cizí válečník, jenž si přišel pro naše životy, nikdy nezažil, nikdy necítil, za celý svůj život nepoznal! V ten moment, kdy budeme hledět do ústí nabitě zbraně – zbraně, jež bude mířit naším směrem – to nebudeme my, koho bude třeba litovat, nýbrž je – ty s prsty na spoušti. Jejich srdce sice bije, to ale neznamená, že doopravdy žijí! Tím si zaslouží naši lítost, přestože to budeme my, čí srdce za několik okamžiků přestane bít.

Dříve nebo později lidé ze světa odejdou – přestanou nadále existovat. Opravdu věříme, že nechat se vést Strachem a tím zaprodat vše, co jsme, abychom tu mohli zůstat za každou cenu co nejdéle, v životě, v němž tak či onak neumíme žít, je ta správná volba?

Ať už nás navštíví – nebo ne; ať už existují – nebo ne; pro nás to nic nemění! Naším úkolem, stejně jako úkolem kterékoli živé bytosti (a tedy i těch mimozemšťanů), je žít celým svým životem Šťastně v Lásce. Na tom kdokoli z téhle planety, či nějaké jiné nedokáže vůbec nic změnit. Jejich existence je pro nás úplně irelevantní; podobně jako naše existence pro ně!

Férovou námitkou k technologii je, že díky ní přicházíme na možnosti léčby mnoha nemocí, jež bychom bez technologie léčit nedokázali. To je jistě Pravda! Pravda je také to, že naše medicína přichází vždy až jako druhá, jelikož nejprve dovolíme přijít té nemoci – neduhu, na který se až poté s pomocí technologie pokoušíme najít lék. Teprve potom, co přijde nemoc, začínáme s pomocí technologie hledat řešení. Ta samá logika, to samé ne-porozumění světu, co nám přináší léky na nemoci, je rovněž vytváří. My – v důsledku toho, jak nyní ne-rozumíme světu – nejprve vytvoříme nemoc, na níž se až poté pokoušíme najít odpověď – lék. Více

technologie – více Strachu (dobývání) – vždy akorát
vytvoří zákeřnější a nemilosrdnější nemoci!

ET (2)

... je tady ještě jeden důležitý faktor – čas. Fyzikové říkají, že od **posledního** Velkého třesku je vesmír starý asi 13,7 miliardy let. Za 13,7 miliardy let v celém vesmíru nepochybně vzniklo, avšak již i zaniklo, mnoho života! Lidská společnost, tak jak ji známe, je stará pouze (skutečně pouze) několik málo tisíc let. Těch několik málo tisíc let v dosavadním životě vesmíru je asi stejně dlouhá doba jako mrknutí oka v životě člověka. Sice se život na Zemi vyvíjí už velmi dlouho, nějakých 3,8 miliardy let (od počátku prvního života na Zemi; život ve vesmíru jako takovém se vyvíjí od začátku vesmíru samotného), přesto až těch posledních několik málo tisíc let jsme dostatečně „živí/vyvinutí“ na to, abychom si kladli otázku, zdali jsme ve vesmíru sami. Všechn ten čas dříve tato otázka nebyla důležitá – postrádala jakýkoli rozměr. I tuhle otázku musíme položit správně! Ta správná otázka nezní: „Jsme ve vesmíru sami?“ či „Existuje život ještě někde jinde mimo Zemi?“ Správně položená otázka je: „Jsme **právě teď** ve vesmíru sami?“, „Existuje **zrovna nyní** život ještě někde mimo Zemi?“

Je to jen těch několik posledních tisíc let, co této otázce přikládáme nějaký smysl, nějakou cenu. Předtím byla zbytečná. Jak dlouho jí ještě smysl a důležitost budeme

přikládat, záleží na tom, jak rychle budeme ochotní se učit; jak rychle se dokážeme učit; jak dlouho nám bude trvat, než dojdeme porozumění! Ve chvíli, kdy porozumíme, ztratí otázka o mimozemském životě zase svůj smysl a váhu. Budeme totiž již dostatečně civilizačně, celoplanetárně dospělí na to, abychom rozuměli, že to pro nás samotné – živé bytosti – vůbec nic neznamená! Díky tomu se přestaneme ptát; díky tomu přestaneme hledat; díky tomu nás jiní opět přestanou zajímat. Zdali to bude trvat několik desítek, stovek, či tisíc let, to záleží jenom na nás!

Chceme-li poznat (potkat) mimozemské civilizace, musíme se trefit do několika podmínek – existují právě teď a jsou právě teď ve stejné fázi vývoje (učení se/porozumění světu), jako jsme my lidé na Zemi? Řečeno jinými slovy – je pro ně naše přítomnost **UŽ** či **Stále ještě** relevantní?

My lidé máme sklon předjímat, že všechny bytosti tam venku ve vesmíru (i v bezprostřední blízkosti) žijí svoje životy podobně jako my! Že žijí podle stejného vzorce jako my, podle stejné logiky – Strachu. Neumíme si představit, že by jiní žili jinak – v porozumění, protože my sami v něm žít neumíme! Můžeme žít (a také žijeme) ve Strachu, a proto dobývat – budovat technologii, mít nepřátele. Nebo můžeme žít v porozumění – v Lásce, kdy

dobývat nebudeme! Žít a rozumět, jak velké a mocné stvoření každý z nás je, díky tomu, že jsme **vědomé** bytosti; co je smyslem života, kdo a co je Bůh... a jak se stát jeho součástí...!

Dosud během života vesmíru vzniklo mnoho „mimozemského“ života, který mezitím i zanikl; jako jsme vznikli my a jako zanikneme i my (touha žít věčně pramení ve Strachu, nikoli v porozumění)! Po nás – během dalšího velmi dlouhého života vesmíru než i ten zanikne – vznikne ještě mnoho jiného „mimozemského“ života. Jenže to už tady my nebudeme! Budou-li i oni někdy žít ve Strachu, budou se nepochybně tázat, zdali jsou ve vesmíru sami, zrovna jako se nyní tážeme my. Ovšem za čas, až jako druh dojdou porozumění (pokud je mezitím jejich Strach nestihne zničit), zjistí, že je to otázka úplně zbytečná, a docela bez lítosti, bez výčitek ji zapomenou, přestanou se ptát – odpustí si.

Vesmír je jako Fénix – narodí se; prožije svůj život, během něhož vládne božskou mocí; zemře; načež se ze svého popela opět znovu zrodí, čímž celá ta show se životem, Láskou a Strachem začíná zcela znovu...

Dopravní prostředek

Každý, kdo si přeje mít možnost řídit dopravní prostředek, by měl projít dvěma školeními. Prvním – základním – během něhož se naučí zvolený dopravní prostředek ovládat a seznámí se s přijatými pravidly jeho užívání. Druhým – mnohem důležitějším – zaměřeným na uchazeče samotného, kdy se učí poznávat své vlastní hranice, svá omezení a své možnosti, aby dopravní prostředek, jenž mu dává moc, kterou by bez něho nedisponoval, dokázal **bezpečně** využívat!

Dopravní prostředky (podobně jako zbraně) vkládají do rukou člověka z ničeho nic náhle „nalezenou“ moc – moc, jež si nemusíme zasloužit! Kdybychom za ní museli vykonat cestu, abychom si ji zasloužili a tím získali, naučili bychom se ji na té cestě (během té cesty) kontrolovat. To ale nemusíme – moc dopravního prostředku získáváme tím, že do něho nasedneme; moc zbraně získáváme tím, že ji vezmeme do ruky – proto ji **neumíme používat**; proto je nám **velmi nebezpečná!**

Nehody nejsou důkazem toho, jak řidiči neumí zacházet s dopravními prostředky. **Nehody jsou svědectvím o tom, kterak řidiči neumí zacházet se sebou!**

Domov

Domov můžeme mít pouze **jeden!** Domov je místo, které vytváříme celý život. Je to místo, jemuž beze zbytku rozumíme a které rozumí nám. Místo, o něž velmi pozorně pečujeme; místo, k němuž chováme velmi hluboký cit. Říká-li někdo, že má více než jeden domov; že má více než jedno místo, kde se cítí doma, potom nemá žádný! Domov máme každý jenom jeden. Ne více. Také ale nemusíme mít žádný! **Být bez domova neznamená žít na ulici, nevlastnit dům či byt. Být bez domova znamená nemít místo, do něhož upřímně – celým svým životem – patříme,** o něž pečujeme; místo, s jehož osudem jsme nerozlučně spjatí. Člověkem bez domova může být i ten, jemuž patří polovina města i s přilehlými hrady a zámky. Bezdomovec je člověk, který nikam nepatří, nikoli automaticky ten, jenž bydlí kdesi v provizorním přístřeší. Kdo bydlí na ulici, může nacházet – a mnohdy i opravdu nachází – na té ulici domov. Zatímco majetný člověk, nejen že nemusí mít domov – mnohdy nemá ani představu, co to vlastně znamená, jak domov vypadá, jaký je to pocit být doma!

Vytvářet domov je činnost na celý život – učíme se ji po celý život. Přestěhujeme-li se mimo domov, znamená to, že vše, oč jsme pečovali, co jsme milovali, jsme nechali

za sebou, abychom odešli „za lepším“. Nikde však „lepší“ nenalezneme! Možná nalezneme více Svobody, možná nalezneme více zábavy, nikde již ale nenalezneme více porozumění (přijetí), než kolik jsme nalézali doma! Když někdo odejde z domova – ať už odchází kamkoli – odchází do místa, kde bude muset pro sebe domov znovu začít budovat. Jestli ovšem byl vždy bez domova, jestli skutečný domov nikdy neměl, nebude ho moci vytvořit ani na tom místě, kam odešel. Abychom byli schopní budovat domov, musíme přicházet z místa, kde jsme domov měli, abychom viděli a rozuměli tomu, jak vypadá, co znamená, čím je!

Vytvořit nový domov trvá ne roky, nýbrž desítky let – podle toho, jak daleko odcházíme. Desítky let, během nichž ještě nejsme doma, neboť domov teprve vytváříme. Budovat domov je jako stavět dům – také v něm nemůžeme plnohodnotně bydlet, dokud není kompletně dostavěný. Až teprve poté, co za těch mnoho let domov kdesi znovu vytvoříme, budeme opět doma! Do té doby ne. Do té doby budeme skutečnými bezdomovci.

Lidé, jež domov vytvářet neumí – kteří ho nikdy neměli, nebo se ho vzdali a zapomněli ve jménu odchodu „za lepším“ – to mají o poznání jednodušší! Oni nic budovat nebudou. Oni budou vždy bezdomovci, ať už se budou

nacházet kdekoli, ať už budou žít v jakémkoli luxusu – nikdy nebudou mít domov! Abychom mohli někde vytvořit nový, musíme odejít z místa, jež pro nás bylo domovem. Jenom tak, že odejdeme z domova, budeme vědět, co vlastně domov je. Díky tomu budeme rozumět, **Co** a především **Jak** máme vytvářet. To vše ale teprve poté, co odejdeme z domova – z místa, jež je součástí nás samotných; z místa, do něhož upřímně patříme. Neumím si představit člověka, který by sám sebe tak strašně nenáviděl, aby něco takového udělal bez doopravdy závažného důvodu!

Pro lidi bez domova je snadné se odstěhovat, je snadné emigrovat – odejít – jelikož Ti budou bezdomovci všude na světě! Pro ně se nic podstatného nezmění. Kromě toho, že se vymění kulisy za jejich okny; kromě toho, že se vymění vnější prostředí, v němž se budou nově pohybovat – nic zásadního je nečeká. Domov pro ně byl cizí tam, odkud přišli – domov pro ně bude cizí i tam, kam odcházejí. Bez výčitek můžeme odejít tehdy, přestane-li pro nás domov být domovem. Nicméně v tom momentě, kdy pro nás domov přestane být domovem, se rovněž stáváme bezdomovci! Bezdomovci, kteří (budou-li chtít ještě nějaký domov v životě nalézt) budou muset dlouho velmi pečlivě, velmi citlivě a s Láskou pracovat – vytvořit pro sebe nový!

Je pro nás existenciálně důležité pečovat s nezměrnou Láskou a citem o svůj domov! Dovolíme-li někomu, či sami sobě, aby nám ho sebral (ublížil mu), staneme se bezdomovci. Změníme se v člověka bez domova. Proto je tak důležité starat se o to, abychom ve svém domově nalézali vše, co si od života přejeme – krásu, Svobodu, práci, vzdělání, zábavu, jistotu... Je totiž (bez výjimky) mnohem snazší přivést krásu, práci, zábavu, Svobodu i cokoli jiného do svého domova, než pokoušet se budovat nový v místě, kde se vše již nachází!

Nebudeme-li o svůj domov pečovat s dostatečnou Láskou, citem a úsilím, nebudeme v něm nacházet to, co bychom si přáli. Ve chvíli, kdy nám na něm přestane záležet, ho ztratíme úplně – změníme se v bezdomovce. Staneme se člověkem, vedle něhož je ten žijící pod mostem boháč, protože on je doma! To i přesto, že nám budou patřit sportovní auta, trysková letadla, jachty, letní sídla, a kliku od našich ložnicových dveří si budou z ruky do ruky předávat andělsky krásné modelky předvádějící na světových molech spodní prádlo.

Domov je nádherné, velmi skutečné místo nezbytné pro člověka, jenž chce svůj život opravdu prožít, ne pouze přežít!

... kdo násilím bere domov
jiným, sám žádný nemá.

My turisté

Ignorance a lhostejnost se snad nejasněji projevují v tom, jak se všichni pěkně pomaloučku, zato ale s naprostou jistotou měníme v turisty. Turisté totiž stojí téměř na samém vrcholu ignorace a absolutního nezájmu!

Turisté se vždy někde ukážou, všechno si v rychlosti prohlédnou, vyfotí, udělají si zážitek a posléze hned zase odejdou. Odejdou, aniž by měli sebemenší tušení o tom, do čeho právě vstoupili, co právě viděli; aniž by rozuměli tomu, co se okolo nich dělo. Takoví jsme jako turisté v cizích zemích, v zaměstnání, v přírodě, a zdaleka nejhůře – v mezilidských vztazích; ve vztahu k jiným živým bytostem i ve vztahu sama k sobě! Ztrácíme zájem skutečně rozumět, hluboce a opravdově prožívat! Chceme mít pouze zážitek, rychlý, prostý, **zdánlivě** uspokojující, pomíjivý zážitek.

Turisté jsou ti, kdo nejvíce necitlivě zasahují do věcí a vztahů kolem nás, jelikož v sobě nechovají žádné porozumění, žádnou vědomost o sobě samém, či o svém okolí. Nechovají v sobě žádný cit k místu, kde se právě nacházejí; k tomu, co zrovna dělají. Konečně proto jsou

to „turisté“. Pokud by je provázelo porozumění a cit, už by jimi nikdy více nebyli!

Jsme to my – turisté, kdo po sobě zanechává spoušť, ať se pohneme kamkoli!

Skryté znění otázky: „Míváš štěstí v Lásce nebo ve hře?“ zní: „Dokážeš si vytvářet láskyplný vztah k bytostem a věcem kolem sebe? Nebo jsi jen dobrý turista?“ Ve hře nejsme nic než turisté.

Města a vesnice

Země ani příroda, jíž člověk využívá, mu nepatří! Pokud pro území, jež jsme si přivlastnili, nemáme další uplatnění, je důležité vrátit ho nazpět do rukou přírody! Je-li možné využít jiné dříve zabrané území, aniž bychom museli zabírat nové, naložíme s tím stávajícím tak, abychom si z neporušené přírody nebrali více, než je **nezbytně** nutné! Načež i to, co jsme si vzali (propůjčili), do ní po čase opět v původní podobě vrátíme.

Odpovědnost za celé přírodní prostředí nese každý jeden z nás!

Město je před přírodou uzavřený (ohraničený, izolovaný) celek obývaný a spravovaný lidmi. Cokoli je ve městě, zůstává ve městě! Cokoli přijde do města, musí v něm buď zůstat, nebo z něj odejít v takové podobě, aby si s tím příroda dokázala sama ve **velmi** krátké době poradit – nejsou přípustná žádná místa, která člověk využívá k odhození předmětů, jež příroda nedokáže přijmout nazpět ani za stovky či tisíce let!

Vesnice je oproti městu nijak neohraničené, vůči přírodě nijak nevyhrazené území. Vesnice je prostor bez hranic a zábran – plotů či jiných nepřirozených dělících prostředků, v ideálním případě ani asfaltových

(betonových) cest. Vesnice je lidská osada v přírodě. Zatímco ve městě je „host“ příroda (sady, parky, stromy a keře, jezírka...), vesnice je lidská „návštěva“ v přírodě. Není tedy přípustné, aby vesnice produkovaly pro přírodu škodlivé látky! Vesnice si berou z přírody a v původním stavu navracejí zpět do přírody. Vytvářejí-li vesnice něco, s čím si nedokážou sami poradit, požádají města o pomoc s činností nad jejich síly, aby onu hrozbu pro přírodu včas neutralizovali.

Na vesnici lidé žijí v přírodě, přímo v přírodě. Ve městě lidé žijí v umělém, člověkem vytvořeném prostředí. Města musejí růst podle potřeb člověka co nejvíce do výšky a do hloubky, ne do šířky – aby zbytečně nezabírala příliš přírodního prostředí! Největším úkolem lidských společenství je organizovat veškerá lidská sídliště jako vesnice – jako prostor rozpuštěný v přírodě; žijící, dýchající s přirozeným (autentickým) prostředím.

Město je místo, které „patří“ lidem. Vesnice je místo patřící přírodě!

Vegetarián

Máme se živit masem? Nebo být vegetariány? Máme brát životy, abychom se nasýtili – sami dokázali přežít? Či žít rostlinnou stravou a netřísnit si ruce krví? To je otázka, jež má své místo mezi lidmi nepochybně od samého začátku.

Žijeme-li v Lásce, jsme součástí přírody! S Láskou jsme jí vždy byli. Jsme živá bytost, jako každá jiná. Nejsme lepší, nejsme horší než ostatní. Všichni se rodíme, abychom mohli žít v Lásce a nacházeli Štěstí. Skutečně nám tedy náleží brát životy – brát něčí Štěstí – jen abychom si zachovali ten svůj? Odpovědět můžeme jedině „Ano!“, jelikož jsme součástí přírody, v níž žijí tvorové živící se rostlinnou potravou – rovněž v ní ale žijí i tvorové živící se masem. Tvorové, kteří berou životy, aby si zachovali ten svůj. Člověk tedy jako součást přírody může jíst maso – zabíjet, brát život – aby se nasýtil!

Pokud by se v přírodě nevyskytoval nikdo, kdo by se živil masem, bylo by to jistě proto, že si příroda nepřála, aby někdo bral život druhému, čímž by to nenáleželo ani člověku! Kdyby všichni tvorové žili z rostlinné potravy a jenom člověk by si přisvojil právo zabíjet, nepochybně

by svým jednáním šel proti přírodě – proti něčemu přirozenému. Kdybychom my byli jediní, museli bychom přestat! To ovšem nejsme. A tak se doopravdy můžeme žít na úkor životů jiných.

Ta skutečná otázka nespočívá v tom, zdali máme, nebo nemáme jíst maso – to nepochybně můžeme (ačkoli je to volba každého z nás). Skutečný háček tkví v tom, jak ho získávat? Jakým způsobem získávat tento druh potravy? Jak?

Přeskočíme teď padesát stránek zbytečných řečí a přejdeme rovnou na konec k jasné odpovědi, jež snad každému „modernímu“ člověku bude připadat naprosto směšná, hloupá až šílená – **lovit!** Zrovna jako to dělal „pravěký“ člověk před tím, než zvířata domestikoval. Proč? Protože zvířata, jež se nenarodí v zajetí člověka, se rodí svobodná! Svobodná, načež mohou ve své přirozené Svobodě nacházet Štěstí. Narodí-li se v zajetí, nic takového dělat nemohou. Od samého začátku jsou pouze otroky vůle člověka! Člověk není Bůh – nestvořil je – nicméně poté, co se do lidského zajetí narodí, nebo jinak dostanou, se tak chová. Narodí-li se svobodní v Lásce a teprve poté je člověk zajme – v ten moment, kdy to udělá, přijdou o své Štěstí; o svůj život v Lásce.

Každému živému tvoru od přírody náleží ode dne svého narození žít v Lásce, svobodně – nacházet Štěstí! Stává

se, že nějaké zvíře jiné uloví – to je v naprostém pořádku! Ten ulovený žil od samého začátku až do úplného konce v Lásce. Ačkoli to člověku připadá, že prohrál boj o svůj život, ve skutečnosti neprohrál vůbec nic, jelikož Láska je ta, kdo vede toho, který si bere jeho život, a Láska je ta, kdo provází toho, kdo o svůj život přichází. „Boj“ je stav stvořený člověkem – ve svobodné, volné přírodě se nikdy nevyskytoval, ani nevyskytuje! Ta bytost, to zvíře beroucí život, aby se nasýtilo, nedělá nic špatného, nic krutého. To, co dělá, dělá proto, aby mohlo žít, nikoli proto, aby si ze Strachu hromadilo bohatství, jak to s vírou dělá člověk! **Bere si jen tolik, kolik potřebuje, přičemž všem ostatním dává možnost žít v Lásce a Štěstí.** On sám v ní žije. On sám velmi dobře rozumí tomu, že se musí starat o to, aby všichni ostatní žili v Lásce. Žijí-li v ní bez výjimky všichni, žije v ní i on – což je to největší, čeho se mu v životě dostává!

Jsme to my – lidé – kdo se dopouští krutosti hrůzných rozměrů. Jsme to my, kdo věří, že všechny ostatní živé bytosti jsou tady, abychom s nimi naložili podle svého soudu, podle svých potřeb. To není Pravda! Každý život (každá bytost) žije sám pro sebe a sám kvůli sobě! Žije proto, aby do života přicházel na křídlech Lásky, prožil s ní ve Štěstí celý svůj život a na křídlech Lásky z něho zase odešel – ať už to znamená stát se po několika

měsících, dnech či snad hodinách něčím úlovkem, nebo zemřít stářím! Pokud ovšem člověk uvrhne něčí život do otroctví, nic z toho se nikdy nenaplní! Žádné štěstí ho životem provázet nebude, neboť místo něho ho bude životem provázet vůle člověka – tyrana – který buď je tak **hloupý**, že neví, co dělá, nebo je tak **krutý**, protože to ví, ale i přesto to dělá!

Lovit volná, svobodně žijící zvířata je pro člověka jediná možnost, jak se živit životy druhých! Všechno ostatní z něho dělá zrůdu, ničitele štěstí, vraha Lásky, odporného otrokáře! Každá bytost ve vesmíru i na Zemi (i Země sama) žije pro sebe a kvůli sobě, aby vedena Láskou nalézala ve svém životě štěstí.

Tyranie apokalyptických rozměrů vytvořená společně námi **všemi** (omlouvám se, ne všemi – lidmi žijícími ve Strachu, oddělení od Lásky) je jediná možnost, jak dopřát maso tak gigantické populaci, jaké dosahujeme. I kdybychom chtěli dělat tu správnou věc, díky situaci, do níž jsme se dostali, by to nebylo možné. Nezbývá, než být i nadále krutými tyrany – či stát se vegetariány!

Jak ale můžeme vědět, že to samé, co v životě platí pro zvířata, neplatí i pro rostliny? Vždyť jsou také **živé**! Možná přece ten „pravěký“ člověk živil se lovem a sběrem rozuměl lásce a štěstí mnohem více než kdokoli z nás dnes...!

Mazlíček

Říkáme, že pes je nejlepším přítelem člověka. Dokáže být také člověk nejlepším přítelem psa? Nebo jakéhokoli jiného v zajetí drženého zvířete? Nedokáže, samozřejmě, že ne! **Každý život má být svobodný!** Zvíře (život) v moci člověka nežije svobodně, nýbrž z vůle člověka. Je pouze jeho otrokem, otrokem jeho potřeby sounáležitosti s jinou bytostí; otrokem Strachu z osamění! Všichni naši mazlíčci přišli o svoji Svobodu – o veškeré své životní Štěstí – ve jménu touhy člověka nebýt sám! Člověk, jenž má psa, či jiné zvíře a tvrdí, že ho miluje, lže! Ve skutečnosti je mu úplně ukradené, jelikož mu sebral jeho Svobodu (jeho život v Lásce), aby sám umlčel svůj Strach ze samoty – nepřítomnosti Lásky. Samoty, kterou se snaží překonat zotročením zvířete; tím, že z něho udělá svého otroka „Lásky“, místo aby do svého života přivedl jiného člověka – jinou překrásnou lidskou bytost. Kdokoli má nějaké zvíře ve své moci, je tyran starající se jen o své vlastní uspokojení! Ani v nejmenším mu na něm nezáleží. Namlouvá si to, aby dokázal žít sám se sebou! Kdyby mu na něm opravdu záleželo, nechal by ho žít svobodně; dovolil by mu přirozeně nalézat Štěstí. Tragédií je, že i kdybychom se po čase rozhodli dát „našemu“ mazlíčkovi Svobodu,

nikdy by se jí nedočkal, protože se na nás stal již příliš závislý, než aby se tam venku o sebe dokázal postarat. Už by nedokázal najít svojí ztracenou Svobodu vedle ostatních tvorů žijících v Lásce bez přestání od svého prvního dne. Jakmile zvíře jednou docela zotročíme, není cesty nazpět, zůstane otrokem až do konce!

Ti, kteří skutečně milují zvířátka, se celým svým životem starají o jejich Svobodu a volnost!

Svoboda a solidarita

Maximální Svoboda jednotlivce musí už **navždy** zůstat tím nejvyšším a největším, co lidé ve svých společenstvích mezi sebou opatrují! Svobodní jsme se narodili! Jako svobodní lidé rozhodující sami o svém životě nám náleží žít! Vždy jsme tak měli žít! Svobodně – bez nátlaku jiných – rozhodovat o vlastním osudu. Svobodně – bez nátlaku – rozhodovat o svém vzdělání, životních podmínkách, vyznání, financích i všech ostatních aspektech našeho života.

Nutit nikoho nemůžeme ani do solidarity s ostatními! Jakkoli bychom mohli chtít a jakkoli by nám to mohlo připadat správné, nemůžeme, jelikož i solidarita je pouze další svobodnou volbou každého z nás. Pokud bychom vynucovali solidaritu, nebyli bychom svobodní, byli bychom tyrany – nutili bychom někoho jít cestou, po níž sám od sebe jít nechce.

Každý musí mít svobodnou možnost naložit se svým **poctivě zaslouženým** jměním, které **nepoužívá k zotročování, svazování ani ubližování ostatním**, podle svého vlastního uvážení; podle svého vlastního svobodného rozhodnutí. I kdyby to znamenalo postavit si okolo něho vysokou betonovou zeď a žít za ní sám

a sám se svými honičími psy, kamerami a ochrankou, aby ti ostatní neměli žádnou šanci ho být jen uvidět, natož ohrozit. Nemůžeme nikoho nutit – jinak bychom brali takovému člověku Svobodu a volnost, jež jsou každému z nás absolutně a bezpodmínečně přirozené!

Bez výjimky každý z nás hledáme v životě Lásku a Štěstí. Kdybychom někoho nutili do něčeho, co je proti jeho vůli, brali bychom mu jeho možnost právě v Lásce a Štěstí žít. Bude-li někdo považovat vysokou zeď kolem vlastního bohatství za cestu ke Štěstí, potom vysokou zeď bude muset stavět, aby ke svému Štěstí skutečně došel! Nikomu z nás nenáleží bránit druhému v cestě za ním! Nikdo z nás by si nepřál, aby právě jemu bylo bráněno v cestě za Štěstím!

Sdílet či nesdílet je volba patřící každému. Volba činěná bez nátlaku; volba činěná bez očekávání! Volba, jež solidárního člověka sama před sebou učiní šťastným! Tím se solidarita stane činem, který do jeho srdce přivede Lásku a s ní spokojenost, klid a životní naplnění; jedním slovem – Štěstí.

Touha stavět zeď okolo svého jmění za účelem dosažení Štěstí však musí plynout z opravdového, čistého přesvědčení – Lásky! Nesmí pramenit ze Strachu o bohatství! Kdybychom onu zeď stavěli ze Strachu, že o své jmění přijdeme, že nás o ně kdosi připraví, potom

Štěstí nebude to, co nám stavba té zdi přinese. Postavíme-li tu zeď ze Strachu, izolujeme se od světa a za touto hradbou zůstaneme jenom my, náš Strach ----- a naše „bohatství“, o které se tolik bojíme. Budeme tam úplně sami, obklopeni Strachem a jměním, jež nám za tou zdí ovšem žádné Štěstí nepřinese! Budeme-li stavět zeď, musí nás k tomu vést Láska, nikoli Strach. Vede-li nás Láska k tomu, nebýt solidární, potom doopravdy dosáhneme Štěstí, když nebudeme solidární. Jestli ale budeme nesolidární ze Strachu o část nebo snad o veškeré své bohatství, nikdy k nám Štěstí nepřijde! V našem srdci pro něj nebude místo. **Strach nás jako náš životní průvodce ke Štěstí nedovede. Takovou mocí vládne pouze Láska!**

Lidé, stavějící kolem svého majetku nedobytné hradby bez vedení Láskou, se bojí o své „bohatství“! Nevidí však, že to nejsou sdílení a dary, co je v životě doopravdy ochuzuje! Naopak. Naučit se darovat, doopravdy darovat – neočekávat nic nazpět, žádnou protihodnotu, protislužbu či cokoli jiného – nás nakonec obohatí! To proto, že námi obdarovaní lidé nám jako skutečnou protihodnotu dají svoji Lásku; svoji péči o nás, jež nám ale opět darují. Stejně jako my jsme darovali bez očekávání jim, i oni darují bez očekávání nám. A když nám nic nedarují, nevadí, my nic neočekáváme – darovali jsme! Kdybychom očekávali, nebyl by to dar.

Očekávání je velmi krutá, nesmlouvavá, až zničující forma nátlaku. Dar nikdy neprovázejí očekávání! **Dar s očekáváním není dar, ale obchod.**

Dokážeme-li překročit „ochranné“ hradby našeho jmění a dávat darem, Láska, kterou rovněž darem od námi obdarovaných obdržíme, bude právě ta Láska, jež nás dovede ke Štěstí a naplnění! Jejich Láska nám bude průvodcem na cestě k tomu, po čem každý z nás v životě nejvíce upřímně toužíme.

Není-li Láska architekt té zdi mezi námi a sdílejícím světem, pak je to právě naše bohatství, kdo stojí mezi námi a naším Štěstím!

Svoboda, jež je nám **všem absolutně přirozená a samozřejmá**, bude vždy rozbíjet jakýkoli státem vynucovaný socialismus – nedobrovolné, povinné sdílení (vytvořené ze Strachu)! Jediné sdílení, které může ve společenství lidí naplno žít, je sdílení postavené na darování a láskyplné žádosti. Jiné formy jednoduše nebudou fungovat. Stojí totiž v cestě Lásce (Svobodě a volnosti)!

Amerika – Armageddon

Svoboda je všechno! Svoboda je to jediné, co je třeba ochraňovat! S ní přichází vše ostatní!

Není třeba chránit celý svět před Američany – před těmi, kteří sebe považují za svobodné. **Nemusíme se chránit před Američany. Je nutné, abychom my všichni Američany ochraňovali!** Musíme je chránit před lidmi využívajícími je k získávání moci. Snad žádná skupina lidí na světě není tak zneužívaná, tak znásilňovaná za účelem udržení impéria, jímž vládne pouze hrstka, jako právě Američané! Američané jsou největším nástrojem k zachování pořádku výhodného pro několik málo jednotlivců; nikoli pro Američany, či snad jiný národ. Pořádku, jenž nedává Svobodu ani Američanům ani jinému národu; ale ani těm několika lidem, kteří tím impériem vládou (ačkoli **oni věří, že ano, proto to dělají!**) Úzká skupina věřících devastuje Ameriku – její Svobodu – ve jménu zachování a rozmnožení své moci, a spolu s ní skrze armádu obludných rozměrů i celý zbytek světa.

Každý z nás touží být milován! Všichni v životě hledáme Lásku. Cokoli děláme, děláme ve víře, že na konci té naší činnosti bude Láska. Láska, s níž přijde

Štěstí a se Štěstím hluboký vnitřní mír a naplnění. To je to, po čem všichni toužíme, pro co všichni společně, přesto každý za sebe a pro sebe, žijeme. Všichni! Kdybychom hledali nějaký atribut sdílený všemi lidskými bytostmi, bezpochyby by to bylo právě toto. I ti, kdo se snaží svázat obyvatele světa do svého područí, kontrolovat co nejvíce částí života co největšího množství osob (nejlépe všech), i ti, kteří uměle vyvolávají konflikty mezi lidmi, aby mohli vydělat na zbrojení či moci plynoucí z nově ovládnutého území, to dělají proto, aby v životě nacházeli Lásku a Štěstí! Dělají to ve víře, že když vydělají dostatečné množství peněz na zbraních a obchodu s osudy lidí, když budou vládnout dostatečnou mocí nad životy jiných, tak tam na konci té cesty – až budou mít „dost“ – na ně bude čekat Láska, Štěstí a životní naplnění. Nedělají to, aby nás týrali! Naše utrpení není jejich cílem. Jejich cílem je Láska, životní Štěstí, mír a naplnění. Naše bída, strasti a bolest jsou jen vedlejším produktem jejich pouti za Láskou – sdílenou námi všemi. Cestou, po níž s vírou jdeme všichni do chvíle, než začneme vědět (rozumět)! Oni jsou v každém z nás a my jsme v každém z nich. I zrůdy jako Adolf Hitler, „Usáma bin Ládín“ či Anders Breivik vykonali, co vykonali z toho důvodu, aby v životě mohli nacházet Lásku a Štěstí skrze to, že změní svět podle svých představ a přání. Ať byly jejich činy jakékoli, jejich motivy byly stejné jako motivy toho, proč děláme v životě cokoli

(opravdu cokoli) jiného! Prosím, nedovolme, aby nás oslepila velikost a ohavnost jejich konání. Musíme koukat skrz ně, vidět to, co stojí za nimi – obyčejná, každým z nás sdílená, upřímná touha po Štěstí a naplnění!

Naše životy nejsou nic než cesty za Láskou; cesty za Štěstím a naplněním. Jdeme za Láskou s vírou, že dostatečné množství peněz a luxusu bude to, díky čemu Láska vstoupí do našich životů. Jdeme za ní s vírou, že dostatečné množství moci nad lidmi a událostmi bude to, díky čemu se Láska stane naším osudovým průvodcem. Jdeme za ní s vírou, že dostatečné množství čehokoli (i víry) za námi Lásku nakonec přivede. Všechno, co děláme, děláme, abychom došli k Lásce a ona nás jako náš nový Učitel dovedla ke Štěstí a naplnění! Všechno, co děláme, děláme, jelikož **věříme**, že nás právě tyto naše činy za ní dovedou. Vrazi vraždí, neboť věří, že díky vraždění najdou Lásku! Zloději kradou a loupí, neboť věří, že díky krádežím a loupežím najdou Lásku! Výrobci a prodejci zbraní prodávají zbraně a vyvolávají války, neboť věří, že právě díky tomu najdou Lásku! Já píši tuhle knížku, neboť věřím, že díky ní najdu Lásku! Každý náš nádech, každý úder našeho srdce zasvěcujeme hledání Lásky, Štěstí a naplnění – absolutní, všeobjímající, milující péči o nás, jelikož **to je naše největší, nejupřímnější a nejintimnější přání**. Přání,

před kterým se nemůžeme schovat; přání, z něhož se nemůžeme vyvázat ani obelhat sama sebe tím, že to tak není. Přání, s nímž přicházíme na svět!

**Věčná cesta za Láskou leží ve víře. Nalezení Lásky,
Šťěstí, míru a naplnění tkví v porozumění, ve
vědomosti!**

Američany nemůžeme nenávidět. Můžeme je litovat. To, co ale musíme udělat, je jim **pomoci!** Možná pocházíme ze zemí, jež nejsou tak ekonomicky na výši jako Američané. Možná pocházíme ze zemí, které také mají nepřátele. Vždy však pocházíme ze zemí patřících nám – ze zemí nevyužívaných pro budování a udržování světového impéria. Vždy pocházíme ze zemí, jež jsou naše a jenom naše, a jednají podle toho, jak si přejeme my.

Američané se Svobody, s níž přichází vše ostatní, vzdali! Dovolili, aby od nich odešla. Dovolili, aby jim byla sebrána a jejich země se mohla stát nejarogantnějším diktátorem, jakého naše planeta za poslední roky viděla. Kamkoli Amerika přijde, rozsévá chaos a zkázu, jelikož s ní nepřichází Svoboda – nemůže s ní přicházet něco, co sama nemá! Přichází s ní akorát smrt. **Nemáme-li Svobodu, smrt, bolest a strast je to jediné, co nám zůstane!** Změnila se v Armageddon naší planety, popravčí četu lidských společností; událost, po níž dále

nepřichází nic. Amerika – země, která mohla být inspirací pro svět, se stala jeho největším ničem!

Nenávidět Američany je možné a snadné, avšak to není řešení. Američanům musíme pomoci! Oni sami nedokázali uhájit svoji Svobodu před hladovými vlky, jež v ní zcela oprávněně uviděli šanci na ovládnutí světa – nalezení Lásky a Štěstí skrze dostatečné množství bohatství a moci. Věřili totiž, a i nadále věří, že velikost moci a majetku je to nejúčinnější lákadlo pro Lásku zrovna jako květ pro včelku! Svazovat svět pod záminkou jeho osvobození je přece myšlenka, za níž nepochybně stojí hlava absolutního génia! Myšlenka, proti níž nelze principiálně vůbec nijak vystoupit! Svět je skutečně třeba osvobodit! Naprosto bezpochyby a bez zaváhání je nutné do **každého** koutu naší planety přinášet Svobodu. A poté, co ta Svoboda přijde, je třeba, aby byla následována ještě větším a ještě větším množstvím Svobody. Američané ovšem Svobodu nepřinášejí – sami nejsou jejími nositeli. Sami jí nedisponují. Místo toho jsou posly smrti a zkázy, ničení a vraždění, protože to jsou kvality, jimiž vládne národ, který má mnoho zbraní, ale není svobodný!

Smrtí, vražděním a ničením jistě vládne i mnoho jiných národů. Žádný jiný však není tak dobrý zahradník jako jsou Američané, rozsévající ji velmi obratně po celé Zemi.

Ne. Adekvátní citovou reakcí na stav, v němž se nacházejí Američané, není zlost. Láskyplnější odpovědí je lítost, neboť lidé, kteří stáli Svobodě tak blízko a svojí nepozorností a nezájmem o ni přišli, si lítost skutečně zaslouží! (Zaslouží si ji rovněž i ti, kteří ji neměli nikdy!) Lítost..., lítost následovaná touhou pomoci Američanům jejich Svobodu získat. Dokážou-li svoji Svobodu získat, svět se stane o moc lepším místem pro život! Američané ji budou moci ze svých rukou rozdávat, darovat. Tu Svobodu, s níž přichází i vše ostatní! Nikoli pouze zkázu a smrt – jejich dar světu v časech, kdy nejsou nositeli Svobody. Teprve poté, co Svobodu získají pro sebe, ji budou moci darovat jiným!

Nebo musí „Ameriku“ stvořit jiná země. Zemí darující Svobodu přece nemusí být stát v Severní Americe. Svobodnou zemí může být kterákoli jiná země v Asii, Evropě, Africe, Jižní Americe... Nezáleží na tom, kde bude ani jaké ponese jméno. Je důležité ji mít! Je potřeba mít vzor, který pomůže dosáhnout Svobody i ostatním. Kde bude ležet a jak se bude jmenovat, to je úplně bezpředmětné!

Ten, kdo přichází se zbraní v ruce, nemůže být nikdy nositelem Svobody! Místo toho, aby Američany všichni milovali, že s Láskou přinášejí světu Svobodu a volnost, všichni je nenávidí za to, že kamkoli se

pohnou, přináší sebou ničení, zkázu a smrt! Nenávistí vůči nim to ale nezměníme. Soucitem a ochotou pomoci ano! Teď už jen aby oni překonali svoji prázdnou hrdost a dokázali ji přijmout...

Milujeme Vás Američané, upřímně, něžně a opravdově.

Prosím, naučte se milovat i sami sebe – najděte cestu ke své Svobodě!

I když nás jedno impérium opustí, naše víra v bohatství a moc okamžitě začne skrze nás budovat nové, jež to zaniklé velmi brzy nahradí! Cesta ke světu bez impérií nevede jenom přes „ty mocné (a bohaté) tam nahoře“ – začíná u každého z nás, v každém z nás! Jsme to my všichni, kdo musí přestat věřit v bohatství a moc! Jedině tak budeme moci stavět náš svět na porozumění a harmonii, nikoli na síle a moci, což jsou kvality, jimiž se manifestuje impérium – ať už impérium politické, náboženské, ekonomické...

My všichni (ze Strachu) věřící v bohatství a moc jsme imperialisté!

Armáda

Armáda je invazní prostředek! Cokoli, co nese název „armáda“, je určeno k invazím, k obsazování, k útoku, **nikoli k obraně!** Něco jako armáda nemá v jakémkoli státě, který chce žít v míru a být dárce Svobody, vůbec co dělat! Úkolem armády je válčit ne pečovat o mír. Žádat po armádě mír je asi stejný principiální nesmysl, jako žádat po slunci, aby přestalo svítit. Slunce svítí – armáda válčí!

Nikdo takový jako vnější nepřítel, jemuž by armáda mohla čelit (a proto existovat), sám o sobě neexistuje. Jediný existující nepřítel je ten, jehož si vytvoříme – třeba i vlastní lidé. Armáda není nic, než ohrožení pro všechno a všechny v její blízkosti!

Ani zbraním nepatří žádné místo ve společnosti. Vždyť k čemu lidé potřebují zbraně? K obraně? K obraně před čím? Před odpuštěním?! Protože to je to, k čemu zbraně skutečně používáme – k obraně před odpuštěním, před tichým porozuměním jednoho druhému. Mocí našich zbraní se bráníme odpuštění!

Velikost našich vojenských rozpočtů je vyjádření hloubky odhodlání, jak moc nechceme odpouštět!
Velké armády mívají velcí ignoranti žijící nenávisť.

**...kdo na násilí, nenávist a zlobu odpovídá nenávistí,
násilím a zlobou, je rovněž ovládán Strachem!**

Organizace

Organizace, vystupující vůči svým členům autoritářsky z pozice síly, končí jedna za druhou na smetišti dějin. **Lidé se rodí svobodní! Díky tomu je nám přirozené přání a láskyplná žádost, nikoli zákony a nařízení!** A tak ani společenství tvořené lidmi netouží být členy autoritativních organizací, které je připravují o jejich Svobodu a volnost.

Velký bratr

Kamery, podobně jako veškeré další sledovací a monitorovací prostředky, patří bezpochyby k největším ohrožením Svobody a volnosti člověka! Tudíž je bezpodmínečně nutné omezovat je na nezbytné minimum a **nenásilně** směřovat k jejich **totální likvidaci!**

Koncem osobní Svobody a volnosti je okamžik, kdy je jeden jediný „vyvolený“ schopný sledovat nás všechny ostatní. (Koncem života v Pravdě je moment, kdy jsou díky technologii všichni kdykoli a kdekoli neustále v kontaktu s prostředím poskytujícím neautentický život.)

Politická strana

Který šílenec vymyslel něco takového jako politická strana? Vyčleňovat a dělit jedny obyvatele (jedno vědomí) státu na zájmové skupiny, jež se díky tomu vůbec nepotřebují bavit mezi sebou...! Jak potom máme žít v míru a vzájemném porozumění plynoucím vždy výhradně z **respektu** – opravdové vzájemné komunikace a schopnosti tiše naslouchat tomu vedle nás – když systém tak, jak je díky existenci politických stran nastaven, něco takového jako vzájemný respekt nepotřebuje ani nevyžaduje, ne-li nepřipouští?!

Naším věčným nedostatkem je naše neschopnost vzájemné komunikace! Proč bychom ale měli komunikovat, když máme svoji politickou stranu, v níž nacházíme zastání, společnost, sílu a moc rodící se v její velikosti? Jsem-li jeden, nezbývá mi než mluvit a naslouchat těm vedle mne, neboť sám (jediný) jsem prakticky bezmocný...

S členstvím v politické straně se automaticky ztrácí pocit odpovědnosti jednotlivce! Uvnitř politické strany se člověk stává loutkou, členem tupého stáda, které zpravidla jen následuje svého předsedu.

Veřejná funkce

Při výkonu veřejné (odpovědné) funkce platí obrácená logika presumpce nevinu – v případě, že se něco přihodí v oblasti, za niž je daná osoba vykonávající veřejnou funkci odpovědná, je právě na té osobě, aby prokázala svoji nevinu – nezanedbání svých povinností, nezneužití svých pravomocí; že využila všech svých legálních prostředků k tomu, aby konala! To je největší rozdíl mezi prostým občanem, na něhož se vztahuje presumpce nevinu, a osobou vykonávající veřejnou funkci, vůči níž naopak směřuje presumpce viny – předpokládaného zanedbání, zneužití.

Lidé zastávající veřejnou funkci nemají, ani nemohou mít tajemství! Povaha jejich práce – odpovědnost za členy komunity; odpovědnost členům komunity – jim to nedovoluje. Zrovna tak nenáleží mít tajemství lidem nakládajícím s prostředky, jež mohou ovlivňovat (manipulovat) veřejné mínění a dále osobám vydělávajícím na obchodu se zbraněmi!

Naše země

Říká se, že žádná země není „naše“, dokud za ni, pro ni a kvůli ní neprolijeme svoji krev. Nerozumím jedné věci. Všichni společně jsme již mnohokrát prolévali svoji krev za naši zemi, aby mohla být naše – aby zůstala naše. Přesto dopustíme, aby bohatství, jež ze svého lůna vydává, patřilo ne všem, jak by se zdálo být přirozené (když jsme za ni všichni společně prolévali svoji krev), ale pouze několika jednotlivcům!

Ještě více však nerozumím ignoraci, aroganci a povýšenosti právě těch několika jedinců, kteří – přestože vědí, že jsme za zemi, jež vydává své bohatství do jejich rukou, skládali oběti všichni společně jeden vedle druhého – považují bohatství darované touto zemí za jejich vlastní. Nerozumím jejich tuposti, díky níž považují ono bohatství **naší země** výlučně za své!

Je-li to v našich očích správně – něco, co tak má být
– potom je vše v pořádku.

Multikulturní stát

Multikulturní společnost je od začátku nesmysl!
Je to jako mít více než jedno vědomí v jednom těle (státě). Tedy připustíme-li jen, že něco jako kultura vůbec existuje – pokud mezi sebou potřebujeme vidět rozdíly. Což je nesmysl, neboť nic jako kultura samo o sobě není! Jsou lidé, kteří umějí žít v míru, klidu a porozumění po boku druhých lidí, a pak ti ostatní – ti, kteří to neumějí!

..

Právo či přání

Právo je soubor formálních vztahů mezi lidmi a mezi organizacemi, jež lidé tvoří. Opakem právních (formálních) vztahů jsou vztahy osobní (neformální).

Čím více závisí lidská společnost na formálních vztazích (čím více je ve státě právníků, soudců, „učenců“ a jiných tvůrců formálních vztahů), tím více jsou ochuzovány neformální vztahy! Díky tomu jsou naše společnosti prázdnější a pustější – nenaplněné láskyplnými, procitěnými osobními vztahy mezi námi. Vztahy – tím jediným, na čem v našich životech záleží!

Žít ve společnosti s velmi rozvinutým právním systémem není žádná výhra! Alespoň ne pro ty, kdo v životě hledají více, než nezájem svého okolí o své okolí a dění kolem sebe. **Velikost, důležitost a hloubka formálních vztahů, bez nichž by společnost nemohla fungovat, ukazuje na velikost a hloubku její hluchoty, slepoty a pustoty!**

Ve světě, v němž lidé žijí osobními vztahy, nejsou formální vztahy vůbec potřeba! Přičemž je to právě svět **bez** formálních vztahů, do něhož se máme ubírat! Teprve v něm – ve světě bez právních (formálních, neosobních) vztahů, ve světě bez státu a formálních organizací, jež jsou nositeli zákonů, vynucování a trestů právě skrze

formální vztahy – budeme na konci dějin! Teprve ve světě bez formálních vztahů budeme moci žít celým životem v Lásce a na každém kroku nalézat Štěstí!

Nositelé formálních vztahů jsou pro nás velikou překážkou v cestě za životem ve Štěstí. Jsou pouze továrnami na moc – továrnami na uspokojování víry v moc, v níž věří každý z nás (kromě těch, které již provází porozumění). Chceme-li mít šanci žít v Lásce a nalézat v životě Štěstí, je třeba prodchnout naše životy osobními (neformálními) vztahy. K tomu, abychom mohli žít neformálními vztahy, musíme přestat s těmi formálními – **porozumět a odpustit naší víře v moc vytvářející mezi námi formální mocenskou strukturu. Dokud budeme věřit v moc, dokud budeme věřit, že bez moci nejsme hodni Lásky, nebudeme mít možnost žít neformálními vztahy!**

Přání a žádost – to je budoucnost „vládnutí“ a organizace! Přejít od vydávání nařízení a zákonů k vyslovování přání a láskyplných žádostí vůči obyvatelům společenství a členům organizací. Přání ani žádost totiž nezakládají formální (neosobní) vztah.

Šediví mi vlasy hrůzou při pomyšlení, za jakou cenu si to uvědomíme – budeme-li se učit stejnou rychlostí jako v uplynulých stoletích.

--0--

Na jménech nezáleží! **Byla to naše víra, že Lásky a Štěstí dojdeme skrze bohatství a moc, kdo zabil tolik milovaného, tolik milujícího a tolik vědomého Ježíše.** Byla to naše víra v bohatství a moc, kdo mimo něho zabil mnoho jiných nádherných bytostí. Je to naše víra v bohatství a moc, kdo zabíjí další právě Teď. A já nemůžu být Učitel – bojím se, že to bude naše víra v bohatství a moc, kdo nakonec zabije i mě. Nezbývá mi tedy, než být tiše a přijmout mé místo po boku těch, jež mají v rukou můj život.

Prosím, buďme krásnými bytostmi!

Díky za Vaši Lásku a Váš čas

Gabriel

(2010–2012)